

Glasnik

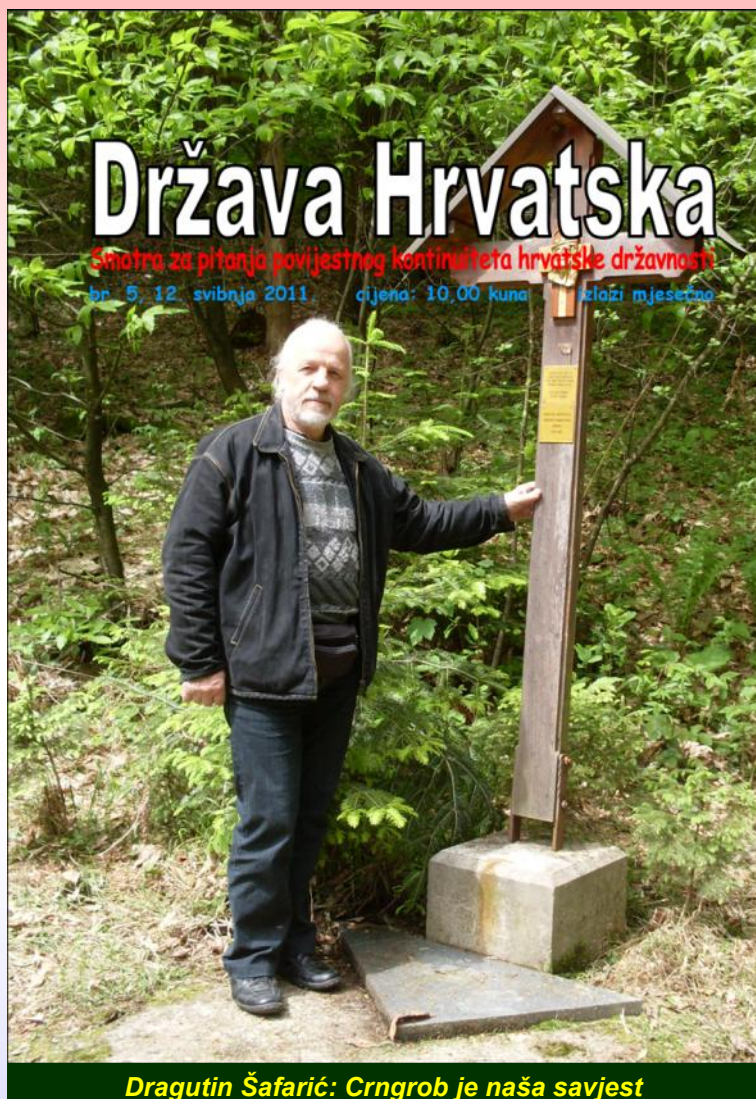
Hrvatskoga uljudbenog pokreta

Online tjednik za javna pitanja

Broj 118

Izlazi srijedom

Zagreb, 18. svibnja 2011.

Pobijedimo
- konačno -
troroge!

Izdvajamo:

Prof. Kerubin Šegvić

KRIZA ČOVJEKA

Dr. Ante Pavelić

ISTINA O TOBOŽNJEM PREKRŠTAVANJU PRAVOSLAVNIH (1)

Ivan Šegedin

ZDRAVI MI I VESELI BILI!

RAZBIJAMO I RUŠIMO HDZ/SDP SUSTAV
PRIDRUŽITE NAM SE!

Naklada
96.000 primjeraka
Glasnik je besplatan

AZILNI DOM U LJUBLJANI (1)

Jučer – 17. svibnja – navršilo se punih 13 mjeseci, godina i mjesec dana, od moga prisiljenog dolaska u Europsku Uniju, točnije u Azilni dom u Ljubljani, u Sloveniju.

Ni mnogo, ni malo. Kako za koga. Kako kad.

Za mene osobno, i upravo sad kad se Hrvatska primiće ulasku u Europskoj Uniji. Životu u Europskoj Uniji. Ponašanju na europsko-unijski način. Reklo bi se možda: na europski način, ali ne, ipak, posebnije i preciznije: na euro-unijski način.

Bio sam zbunjen. U dnu duše. Dogodilo mi se nešto neočekivano, nešto nespojivo s mojim bićem. Nikad nisam računao s takvom mogućnošću.

Nikad, zaista nikad nisam se zamišljao emigrantom, niti sam se na to pripremao, čak ni političkim. Ni u Jugoslaviji, koja me zaista nije mazila.

Hrvatska. Hrvatska iznad svega. Nikud iz Hrvatske!

Ipak, kako vidimo, dogodilo se. U zbilji na posve određen način.

Smatrao sam to nekakvom kaznom, koja dolazi iz nekog neodređenog odakud, ali uopće nisam znao odakle ona i čemu. Posebno su me smetali, pa i čudili, oni koji su mi je upriličili i uobličili.

Nikako mi nije bilo dano dokučiti njihovu ulogu i njihove mogućnosti.

Što su li to oni da meni sude? Odakle im pravo, ikakvo pravo, za toliku i takvu brigu po Hrvatsku, i to – ni manje, ni više – nego upravo u odnosaju na mene.

Dosta mi je trebalo vremena, dosta je isto tako vode Savom proteklo, dok sam shvatio, zapravo dok nisam ponešto shvatio. U Božjoj Providnosti nikada nema: zašto?, čemu?, kao niti onoga: kamo? Njegova je zadnja, čak i onda kada još nije niti nazrijeta, doživljena, spoznata. Jer, izvorno je prava i istinita, neupitna.

Bih li ikad krenuo na ovaj put u nepoznato, bez nje? Ne bih. Nikako. A, trebao sam, sad to jasno vidim, kako bi mi se, konačno?, otvorile oči, da bih mogao što bolje i ispravnije upoznati taj novi svijet kojemu se moja Hrvatska primiće.

Zašto? Zašto baš ja? Ili bolje: zašto svi mi, koji smo, vjerujem i u to iz dna duše, na to napućeni.

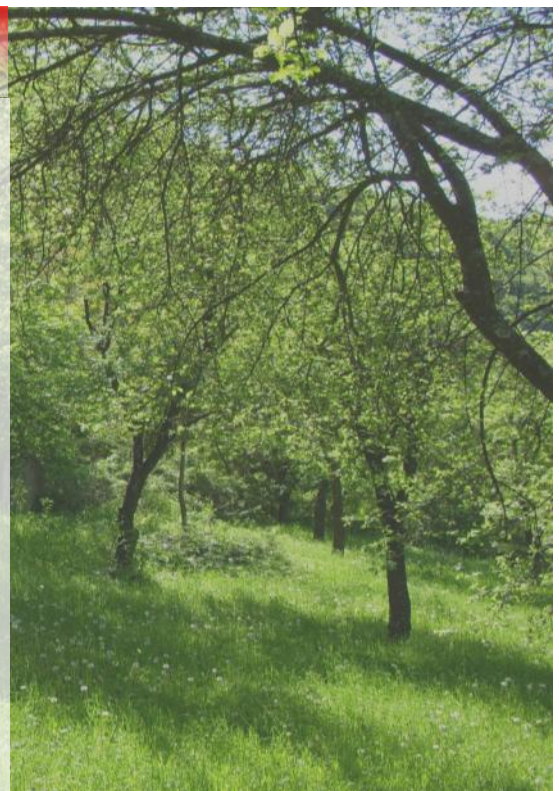
Zato, jer On tako kaže! To je dovoljno za pouzdan i siguran odgovor, kao smjernica za nastavak. Da bi se bilo i ostalo na pravom putu.

Zato, hvala i slava mu. U sve vijeke vjekova.

Amen.

SADRŽAJ

Azilni dom u Ljubljani (1).....	2
Krvavi križ članova Hrvatske Državne Vlade 6.-19. svibnja 1945.....	3
Prof. Kerubin Šegvić: Kriza čovjeka.....	5
Zdravi mi i veseli bili.....	13
prof. Žarko Marić: Obnova Versajske geografije.....	13
Diana Majhen: Znate li što u stvari potpisujete kada dajete potpis za REKOM?.....	17
Mate Ćavar: Slobodno hrvatsko reagiranje!.....	19
dr. Ružica Ćavar: REKOM - velika prevara i podvala hrvatskome narodu.....	20
Sveti Hrvatski savez (2).....	21
Branko Stojković: Kuda vas vode kolonijalne i karantenske štetočine?.....	23
Hrvoje Mirković: Nova zvijezda na biciklističkom nebu: Matic Šafarić-Kolar.....	24
Đivo Bašić: Zaboravljam ne zato što mi se zaboravlja.....	25
Dr. Ante Pavelić: Istina o tobožnjem prekrštavanju pravoslavnih (1).....	27
prof. Vladimir Ćorović: Šumadinci pod vlašću novokomponovanih biznis-srba.....	28
Mile Boban: Hrvatska i Ustaštvo (6).....	25
Dr. Mile Budak: Bazalo (54. nastavak).....	30
Josip Badalić D.I.: Božji pustolov (22. nastavak).....	32

KRVAVI KRIŽ ČLANOVA HRVATSKE DRŽAVNE VLADE 6.-19. SVIBNJA 1945.

Ulomci iz knjige: dr. sc. Tomislav Dragun: "Ustaše i partizani – Dr. Nikola Mandić i Stjepan Hršak", Ognjište, nakladna zadruga, Zagreb, 2011. i iz časopisa "Država Hrvatska" br. 5, Zagreb, svibanj 2011.

(1) Zagreb – Đurmanec – Rogaška Slatina: 6. svibnja 1945.

Šesnaestorica ministara Hrvatske Državne Vlade napuštaju Zagreb u nedjelju 6. svibnja 1945. poslije podne i putuje za Rogašku Slatinu. To su: Dr. Nikola Mandić, Dr. Džafer Kulenović, Dr. Andrija Artuković, Dr. Mehmed Alajbegović, Dr. Mate Frković, Dr. Pavao Canki, Dr. Dragutin Toth, Dr. Stjepan Hefer, Dr. ing. Josip Balen, Dr. Julije Makanec, Janko Tortić, Dr. Jozo Dumandžić, Dr. Meho Mehčić, Dr. Lovro Sušić, Dr. Edo Bulat i Živan Kuveždić. Noć provode u Rogaškoj Slatini.

(2) Rogaška Slatina – Celje – Dravograd – Klagenfurt – Krumpendorf: 7. svibnja 1945.

Ministri nastavljaju putovanje prema Krumpendorfu, predgrađu Klagenfurta. U Klagenfurt stižu oko podne.

(3) Krumpendorf – Feldkirche in Körnten – Reichenau – Turrach: 7. svibnja 1945.

Ministri: Dr. Nikola Mandić, Dr. Andrija Artuković, Dr. ing. Josip Balen, Dr. Pavao Canki, Dr. Jozo Dumandžić, Dr. Mate Frković, Dr. Džafer Kulenović, Dr. Julije Makanec i Janko Tortić nastavljaju prema Turrachu, gdje – u hotel Turracher Höhe – stižu istoga dana na večer.

Turrach – Predlitz – Ramingstein – Tamsweg – Preberse: 15. svibnja 1945.

Ministri Dr. Nikola Mandić, Dr. Pavao Canki i Dr. Julije Makanec preselili su se u Tamsweg. Smjestili su se u dvorcu grofa von Kinnburga.

(5) Tamsweg – St. Michael im Lungau – Oberdorf – Kramsbrück – Spittal an der Drau: 17. svibnja 1945.

Ministri Dr. Nikola Mandić, Dr. Pavao Canki i Dr. Julije Makanec uspostavljaju svezu s engleskom vojskom. (15. svibnja 1945.) - Englesko vojno redarstvo odvodi ministre Dr. Nikolu Mandića, Dr. Pavla Cankija i Dr. Julija Makanca u zatočenički logor u Spittal an der Drau, gdje stižu na večer. (17. svibnja 1945.)

Dragutin Šafarić: Preko 25 godina u potrazi za istinom o Crngrobu

(6) Spittal an der Drau – Villach – Rosenbach: 18. svibnja 1945.

Englezi odvođe ministre Dr. Nikolu Mandića, Dr. Pavla Cankija i Dr. Julija Makanca u Rosenbach i tamo ih predaju boljševičkim jugokomunističkim partizanima.

Zagreb – Novi Dvori (Zaprešić) – Rogaška Slatina: 7. svibnja 1945.

Dr. Ante Pavelić napustio je Zagreb u nedjelju 6. svibnja 1945. poslije podne. Noćio je u Novim Dvorima kod Zaprešića.

Tijekom ponedjeljka 7. svibnja 1945. Poglavniku se u Novim Dvorima pridružio doadmiraal Nikola Steinfl, ministar Hrvatskih Oružanih Snaga.

Poglavnikova kolona napustila je Nove Dvore 7. svibnja 1945. u 18 sati i 15 minuta. U Rogašku Slatinu stigla je istoga dana u 21 sat.

Rogaška Slatina – Maribor – Wolfsberg: 8. svibnja 1945.

U ponedjeljak 8. svibnja 1945. - u 11 sati i 30 minuta - Dr Ante Pavelić s pratnjom pošao je za Wolfberg.

(9) Wolfsberg – Klagenfurt – Rosenbach: 18. svibnja 1945.

Englezi su ministra doadmiraala Nikolu Steinfla zatočili 13. svibnja 1945. u Wolfsbergu, a onda ga 18. svibnja 1945. odveli u Rosenbach i tamo izručili boljševičkim jugo-komunističkim partizanima.

(10) Rosenbach – Jesenice – Radovljica – Škofja Loka – Crngrob: 18.-19. svibnja 1945.

Boljševički jugo-komunistički partizani dovlače ministre Dr. Nikolu Mandića, Dr. Pavla Cankija, Dr. Julija Mankanca, doadmiraala Nikolu Steinfla i Dr. Milu Budaka do Crngroba. Mučki ih ubijaju. U noći s 18. na 19. svibnja 1945. Marveni željeznički vagoni. Željeznička postaja u Radovljici. Mučni uspon u mrkloj noći. Žica i kamioni. Škofja Loka. Hodnja do stratišta. Mukli udarci kundacima u rebra. Mučki udarci u potiljak.

Dragutin Šafarić: Na svakom koraku u Sloveniji naši su grobovi

KRIZA ČOVJEKA

Prof. Kerubin Šegvić, "Hrvatska smotra", Zagreb, br. 2 – 1. ožujka 1933.

I.

Kad se govori o krizi, znači da je tu bolest. Kriza je dokaz, da jedan organizam, jedan život, boluje, i da ta bolest nije u incipientnom stanju, nego je akutna, dapače je dosegla vrhunac. Došla je u stadij odlučnosti, ili život ili smrt. Ako je u jednom bolesnom stanju nastala kriza, to jest ako je bolest stigla na vrhunac, kriza se mora riješiti brzo, na ovu ili na onu stranu. Krize, u najvećem broju slučajeva, svršavaju letalno. Ako bolesnik i preboli, ipak mu organizam tako oslabi, da mu treba duga rekonvalescencija do potpunog ozdravljenja. Dapače posljedice znadu pratiti čovjeka do smrti. U narodu se kaže: duga bolest, smrt sigurna. Nu, govori se često o krizi, dok je kriza daleko, bolest nije dostigla svoj vrhunac. Često se i bolest zaustavlja na polak puta. Jer, kad bismo bili u istini u pravoj krizi, od kad se o njoj govori, ona bi davno bila ovako ili onako riješena. S toga se može postaviti pitanje: jesmo li u krizi?

Ako nismo baš u pravoj krizi, ali smo bolesni bez svake sumnje. Dok se za krizu čovjek može prevariti, za bolest ne može. Simptomi su odviše jasni: ubrzano kucanje bila, prejaka vrućina, bolovi u glavi i na drugim udovima, očiti su dokazi tjelesne bolesti. Slično je i kod bolesti socijalnih organizama.

Ova je bolest općenita. Kao gripa, ili koja druga epidemična nevolja, zahvatila je cijeli svijet. Neki simptomi su tako općeniti, da se misli i drži, da je bolest jedna te ista, opća zaraza. Kaže se, da u svijetu imade svega: i hrane i industrijskih produkata, imade kruha i ruha, a ipak vlada skupoća, ipak nezaposlenost, ipak bijeda, dapače gladovanje. Imade toliko produkcije, da se kava, pamuk, žito, na milijune metara baca u more ili u vatru. A s druge strane ljudi gladuju. Toliko milijuna ljudi se tuži na neuposlenost, a imade toliko zemlje za obraditi, koja će sigurno prehraniti i zaodjeti svoje radnike. Imade u svijetu toliko močvara za presušiti, rijeka za regulirati, da bi se moglo

Željeznički tunel Rosenbach - Jesenice

uposliti na milijune radnih sila. Za svakoga, koji ozbiljno hoće raditi, može se lako naći posla. Ne treba da taj posao bude u gradu. On može biti i na selu. Dovoljno je, da onaj, koji radi, dobije za to potrebiti kruh i ruho, potrebiti stan. Ali rada imade. Ako ga nema, onda je znak, da ga ne traže oni, koji ga moraju tražiti, ili ga ne daju oni, koji ga moraju dati.

Tko traži rada, ne smije birati rad. Treba da se lati posla, gdje i kako može, kao što gladan čovjek ne smije birati hranu, nego mora jesti ono što se primjeri.

Dok imade neobrađene zemlje nije straha za rad i za prehranu ljudi.

II.

KRIVE DIAGNOZE

U liječenju bolesti je glavno ispravna dijagnoza. Bez ispravne dijagnoze nema ni uspješnog liječenja. Državnici pozvani da liječe ovu socijalnu bolest, misle, da je ona jedna privremena privredna bolest i ništa drugo. I u tom pravcu je liječi.

Dvije su velike pogreške u nazorima i postupku liječenja: Pošto je, vele, ovo općenita bolest, treba je i općenito zajednički liječiti. Druga je pogreška, što misle, da se daje liječiti materijalnim sredstvima i aranžmanima, ugovorima i pregovorima, konferencijama i kompromisima između pojedinih država.

Pogled iz Lancova prema Radovljici

I u Europi dobro poznati dosadnji predsjednik senatskog odbora za vanjske poslove Ujedinjenih američkih država, senator Borah, držaa je na sam Božić govor, kojim je pobudio pozornost svijeta. On je istaknuo potrebu, da se poradi za suzbijanje gladi u svijetu. On je tvrdio da milijunima ljudi prijeti u nekim državama glad. Taj glad je, veli, posljedica privredne krize, u kojoj živimo. On veli da to biva za to, što je u mnogim državama nastalo uvjerenje, da se privredni zakoni mogu kršiti kao paragrafi na papiru. A to kršenje da je dovelo do nezaposlenosti, do smanjenja plaća, do gladi, do teških prilika u industriji i u trgovini, te u opće do katastrofe u privrednom životu. Države moljaku moratorij, a narodi vape za kruhom. Pa na osnovu tih tvrdnja postavio je predlog, da svatko, koji želi spasiti civilizaciju, mora se boriti za uspostavu normalnog stanja u svjetskoj trgovini i privredi.

Ovako su novine donijele izvadak iz tog senzacionalnog govora. Osim konstatacije, da imade u mnogim državama ljudi gladnih, ljudi, koji vape za kruhom, da je broj tih ljudi ogroman, sve ostalo, što taj uvaženi američki političar,

tvrdi, nije osnovano na istini ni na zakonima života. A zakoni života su jači i prešnji od zakona trgovine i privrede.

Nema dvojbe, da imade u svim krajevima svijeta, u Europi i u Aziji, u Americi južnoj i sjevernoj, u Africi i Australiji veoma mnogo ljudi, koji gladuju. Dapače, ako je vjerovati novinskim vijestima, imade i takovih predjela, gdje ljudi od gladi umiru.

Nasuprot toj konstataciji u Americi, u komšiluku Sjedinjenih država, u Kanadi su predali vatri na milijune vreća žita, a u južnoj Americi na milijune vreća kave. U doba kad se konstatira i nezaposlenost i skupoća industrijskih proizvoda, uništava se pamuk na hiljade tona! Da se spase privredni zakoni, "zakoni trgovine i produkcije"!

Ovo zdravom razumu nije dokučivo, ali je dokučivo i posve prirodno za g. Boraha: On u tome ne vidi ništa sablažnjivo. To su mjere, koje moraju poduzeti privrednici, da ne padnu cijene žitu, pamuku i kavi. To su mjere potrebite, da se uzmogne producirati dalje i žito, i kavu i pamuk. To je potreba privrednih zakona.

Prema shvaćanju senatora Boraha žito se sije, pamuk i kava se sade radi trgovine, radi cijena, a ne radi hrane. Kad se ne bi mogli ti proizvodi da unovče, ne bi se ni proizvodili. John Bull, čisti materijalista, gleda sve pojave sa čisto privrednog stajališta. Za njega bolest čovjeka ne postoji. Postoji samo bolest trgovine i privrede. Spasimo privredu i spasili smo čovjeka.

Dok g. Borah vidi uzroke bolesti u kršenju privrednih zakona od strane europskih vlastodržaca, čehoslovački ministar socijalne politike Dr. Czech vidi uzroke krize u stroju. Premda mnogi vide uzrok nezaposlenosti radnika u tomu, što se je bajagi morala smanjiti na svijetu proizvodnja, on vidi uzrok u tomu, što je čovjeka zamijenio stroj. U nedavno držanom izvješću pred odborom čehoslovačkog parlamenta on je iznio nekoliko primjera, ne iz američkih, nego iz čehoslovačkih tvornica.

"U dvjema tvornicama cementa su mjesto ciglarskih preša za formiranje sirovine upotrebljeni tako zvani 'turbinski mlinovi' i mehaniziran prevoz sirovine u peći, što je momentano uzrokovalo otpuštanje 140 radnika.

U kamenolomu jedne druge tvornice cementa je pomoću mehaničke turpije 'Ciklon' uvedeno električno odvaljivanje čitavih stijena. Na taj način se dobiva najedamput nekoliko hiljada vagona kamena, tako da se odvaljivanje kamena vrši samo svakih 14 dana. Uslijed tog je broj zaposlenih radnika u kamenolomu opao sa 130 na 65. Kamenolom, otvoren na brdu, podi-

gao je mjesto 18 prevoznih puteva za prevoz kamena u dolinu žičanu željeznicu, na što je otpušteno 40 radnika.

U keramičkom poduzeću u mlado-boleslavskom inspekcijom okrugu je mehanizacija procesa produkcije omogućila izradbu 8.000 komada šamot-opeka za jedan sat, dok se prije s istim brojem radnika izrađivalo samo 400 komada. Tvornica stakla u Slovačkoj može pomoću jednog pantografa, kojim upravlja jedan radnik, najedared staklenim ukrasima snabdjeti 24 predmeta, dok je do sada za taj posao bilo potrebno 24 radnika.

Da se poboljša produkcija dugmeta dvije tvornice u Budjevicama uvele su automatske preše, od kojih svaka zamijenjuje rad desetorice.

Praško poduzeće za produkciju automobilskih rezervnih dijelova je nabavilo strojeve za brušenje s većim kapacitetom i automatska vretena, koja najedamput vrše deset poslova i koji premašuju kapacitet starih strojeva za 60 posto.

Tvornica za preradbu lana i konoplje u njiitranskom inspekcijom okrugu nabavila je za odjeljenje za trenje lana dva automata, koji su uz isti kapacitet tvornice mogli izbaciti iz posla 60 posto do sada zaposlenih radnika. Ta reforma izvršena je nakon velikog požara.

Iz okoline Tabore javlja se, da je tvornica rublja mehanizacijom tvorničkog uređaja povećala svoj kapacitet za 140 posto, iako je otpustila znatan broj radnika.

Naročito zaslužuje da se spomene automatizacija posla, skopčanog s punjenjem boca. Novi strojevi pe-

Hrvoje Mirković: Neke su pogubili odmah ovdje u Lancovu, dok su se drugi morali još i nahodati do svoga groba u Crngrobu

Tomislav Dragun: Dokle čekati hrvatski spomenik i hrvatsku misu u Lancovu?

ru boce i pune ih, stavljaju čep, lijepe vinjete i reduciraju ručni rad samo na skidanje punih boca s 'pokretne vrpce'.

Ne treba naročito naglašavati, da uvođenje tih strojeva u svima poduzećima, koja dolaze u obzir, uzrokuje otpuštanje radnika. U plzenjskoj pivovari novo postavljen stroj za punjenje može za sat napuniti 3.000 boca, dakle pet puta toliko, koliko su mogli radnici primljeni za upravljanje aparatom.

I u grafičkoj industriji mehanizacija rada silno napreduje. Tako je u praškoj štampariji montiran nov rotacioni stroj za offset, koji štampa za

jedan sat 3.000 primjeraka u pet boja, dok su stari litografski strojevi za isto vrijeme mogli izraditi samo 500 primjeraka u jednoj boji. U tvornici papirnatih vrećica u njižtranskom inspektoratu je instalacija automatskog stroja dovela dotle, da se svi radovi od početka do potpune izrade vrećica vrše jednim strojem bez pomoći ljudske snage.

Pravo umjetničko djelo racionalizacije je tvornica octa u Prikarpatskoj Rusiji, koja bez ikakve ljudske pomoći radi čitav dan automatski, pa se — šta više — preko dana zaključava. Duhovito izmišljena, kao sat točna pumpa, snabdjevena satom, svaka četvrt sata pumpa izvjesnu količinu tekućine. Automatskim putem pak tekućina dolazi u hladionicu. Ljudski rad se ograničava samo na vanjsku službu oko strojeva.

Na kraju još da spomenemo mehanizaciju tkaonice, koja se gradi u kraljevodvorskom okrugu, gdje je postavljanjem prvih 40 automatskih tkalačkih razboja produkcija već započela. Ta tvornica

će biti zaista školski primjer tvornice bez ljudi, za koje smo do sada slušali da postoje samo u dalekim zemljama."

Dakle ministar socijalne politike u Čehoslovačkoj drži stroj uzrokom velike socijalne bolesti. Tako misle i gospoda u Americi. Oni tvrde, da se neće moći nikada više ukloniti neuposlenost za to, što je stroj zamijenio čovjeka. Tehnika, po njihovu mišljenju, obara sve!

Kad **bi** to bila logična istina, lijek bi bio brzo nađen. Uništiti strojeve je lakše nego li pustiti čovječanstvo u strašnoj krizi, koja prijete životu.

Ali nije moguće na to ni pomisliti. Premda 90 posto neuposlenih radnika vjeruje, da je uzrok nezaposlenosti u stroju, to nije logična istina. Istina je, da strojevi zamijenjuju ljude i vrše posao, koji su prije par godina obavljale ljudske ruke. Ali iz toga ne slijedi, da treba uništiti stroj, da čovjek dođe do posla. Treba čovjeku naći posla na drugom mjestu. Nije čovjek vezan na jedan posao i na jedan kraj. Čovječja djelatnost se može razviti i na drugim poljima rada. Morali bismo zahvaliti Bogu, da je čovjek pronašao stroj, koji zamijenjuje čovjeka, jer time mora pojeftiniti proizvodnja . . .

Ali baš tu smo. **Hic Rhodus!** Premda strojevi zamijenjuju čovjeka u tolikom broju i u tolikoj mjeri, ipak su tvornički proizvodi skuplji nego li proizvodi radničkih ruku i lošije vrsti. Svak

znade, da će jedan vrstan postolarski majstor izraditi bolje i trajnije cipele od ijednog "Bate" na svijetu. Tako budi rečeno za druge proizvode. Stroj bi morao pojeftinjivati a ne poskupljivati, a on poskupljuje... **Sve što pojeftinjuje proizvodnju, dobro je, i mora se držati, a što je poskupljuje mora se uništiti.** Ovo je pravilo života, ako nije privredni zakon g. Boraha. Ako strojevi poskupljuju, ili barem ako oni ne pojeftinjuju proizvodnju onda neka ih nestane.

Danijel **Rops** se je približio istini, kad je napisao u svojoj nedavno izišloj knjizi: "Svijet bez duše".

"Najpriprostiji seljak u srednjem vijeku imao je u sebi više čovječnosti, nego sva naša civilizacija. Današnji čovjek se daje potkupiti, himben je i misli, da je, njegov život opravdan već po samom sebi, po samoj svojoj egzistenciji. Taj čovjek, koji se sam diže na orbljene žrtvenike, nije ništa drugo nego sjena cijelog životnog bogatstva čovječje osobnosti. Civilizacija stroja, koja stvara oko glave apstraktnoga čovjeka aureolu, uništava pravoga konkretnoga čovjeka. Tehnika uništava u čovjeku pravo životno veselje."

On ovim riječima nazire iz daleka pravi uzrok bolesti čovječanstva, pravu diagnozu. Bolest, ne leži ni u povredama privrednih zakona ni u množenju strojeva, nego u **materijalizaciji čovjeka, ne samo radnika nego i poslodavca.**

Priznajemo, da privrednici muku muče, da spase "privredne zakone" i riješe krizu, koju smatraju privrednom. Muče se da proizvode, što je moguće jeftinije, a prodadu što je moguće skuplje. Ne smiju oni nika-ko biti na gubitku. A to nije lak posao. Neke bolesti se liječe samo operacijom. Među takove spada i privredna bolest. Kroz cijelu povijest čovječanstva nisu se drukčije liječile bolesti socijalno-materijalne prirode nego operacijama.

Hrvatski grobovi na sve strane

III.

S druge strane traže ljudi uzrok socijalne bolesti u kapitalizmu.

Kapital je kriv svemu zlu. Kapital je pijavica, koja sisa krv radnika.

Od Karla Marxa do danas se održava teza o kapitalu kao izvoru svakoga zla.

Borba proti kapitalu, vele, znači borbu za ozdravljenje čovječanstva. Danas jače nego ikada se provodi ta borba bez milosrđa, bez odmora. Pri tom velikom hrvanju svijet su razdijelili na buržuje i na radnike. Buržuji su oni koji nešto imaju na suncu ili u džepu ili u glavi ili u srcu. A radnici su proleterii, koji imaju samo svoje ruke i djecu, rade kao nijemi, mrki, nezadovoljni, prazni u srcu i u duši. Žalosna dioba poslije 19 vijekova, što je Krist propovijedao bratstvo, jednakost i ljubav i time napunio srca i pameti ljudi, odstranio pregrade staleža i položaja.

Kapital po sebi ne može biti uzrok socijalne bolesti, jer je kapital nastao sa čovjekom, ako se uzme kao vlasništvo. Ako se pak pod imenom kapitala razumije novac, on je jedna potreba čovječanstva, potreba njegova napretka. Novac je kao priznata vrijednost potrebito sredstvo za izmjenu dobara.

Kapital je vezan uz čovječji rad. Što je čovjek izradio, to je dio njegove osobe, to je njegovo vlasništvo, u koje niko ne smije dirati kao ni u njegovu osobu. Ako je čovjek nešto izradio uz saradnju drugih ljudi, onda je to zajedničko vlasništvo svih, koji su radili. Vlasništvo se dijeli dogovorno i proporcionalno. Ali vlasništvo ne može biti samo po sebi lupeština.

Često se ljudi tuže na nepravdu:

"Neki imaju, i previše, a drugi žive u bijedi i nevolji. Neki se muče cijeli život i ništa nemaju, a drugi samo landraju, ne rade, a uživaju svako zemaljsko dobro. Neki plivaju u slasti i lasti, a drugi kubure, a kad ne mogu više ni kuburiti, prosvire si tanetom možđane."

Cijeli svijet se dijeli u izrabljivane i izrabljivače. Ko što imade, taj je izrabljivač; ko ništa nema, taj je izrabljivan. Kućevlasnik je izrabljivač, a stanar je izrabljen, jer je stanar! Trgovac je izrabljivač, a trgovački pomoćnik je izra-

Uz Savu kod Lancova i Radovljice

bljivan, jer je pomoćnik. Svaki poslodavac je izrabljivač, a posloprimac je izrabljenik.

Ovakovo generalisanje je bezumno, ne samo neistinito. Imade izrabljivača i izrabljenih, imade ih na svakom području, imade velikih i malih vampira, ali tomu nije kriv kapital ni kapitalizam, kao takav. Imade izrabljivanja i sa strane poslodavaca i sa strane posloprimaca. Dapače u gradaciji izrabljivanja kao da postoji jedna piramida. Onaj na vrhuncu manje izrabljuje nego onaj koji mu je podčinjen. **Nema gorega izrabljivača nego je onaj, koji je bio izrabljivan i domogao se je položaja, da može druge izrabljivati.**

Imade veoma mnogo zla na strani kapitalista, na strani buržuja, ali to zlo ne proizlazi iz kapitala i kapitalizma nego iz moralne pokvarenosti, **iz pohlepe za imetkom, iz neobuzdane težnje za uživanjem.** Sve što vidimo zla u socijalnim odnosima, izlazi iz čovjeka životinje, la bete humaine, kako ga okrsti Zola. Zla, na koje se tužimo, samo su simptomi bolesti, a nisu njezini uzroci. Ti simptomi iščezavaju onaj čas, kad prestane uzrok bolesti. Treba pobijati i simptome, kad se ne može pobijati uzroke, ali simptomi nisu uzrok nego posljedica bolesti čovjeka. Treba pronaći uzrok bolesti.

IV.

Navode se i drugi uzroci bolesti međunarodne prirode.

Spominju se ratni dugovi, koji terete proračune pojedinih država. Imade državnika, kao

Mussolini, koji misle, da bi brisanjem međunarodnih dugova zavladao blagostanje u svijetu, da bi se riješila kriza.

Drugi, kao Borah, misle, da je uzrok zlu u vojničkim izdacima europskih država. Kad bi se eliminirali, ili barem dovoljno snizili, ti izdaci za rat, onda bi se riješila gospodarska kriza. O tomu kao da su uvjereni svi državnici, da međunarodni dugovi i ratni izdaci u velike tište narode Europe. A države, koje su izgubile rat, pod vodstvom Njemačke, nadodaju još jedan razlog svojem posebnom zlu, a to su reparacije. Dakle tri razloga: međunarodni dugovi, vojni izdaci i reparacije su uzrok ovog bolesnog stanja.

Radi toga se je sazvala konferencija za razoružanje, koja nije uspjela, barem do sada, zatim konferencija za ratne dugove, dok je pitanje reparacija lausanskim sporazumom stavljeno u pozadinu; dužnici ne plaćaju, a vjerovnici nemaju odvažnosti da forsiraju.

Nu kad bi se riješila najpovoljnije sva spomenuta pitanja: i pitanje međunarodnih dugova i pitanje razoružanja i pitanje reparacija, kad bi se preko svega prešlo spužvom, što bi uslijedilo? Zar bi nestalo bolesti, od koje čovjek tako intenzivno boluje?

Nastalo bi, bez dvojbe, jedno olakšanje. Ali do pravoga ozdravljenja dalek je put. Kad bi se brisali dugovi, reparacije i kad bi se išlo tako daleko u razoružanju, da se ukinu stajaće vojske, da se ukine obvezatna vojna služba, što bi narodi imali od toga? Najviše, što se može reći, time bi nameti i porezi spali na neko vrijeme, pa bi se nastojali uposliti sa javnim radnjama nekoliko milijuna radnika; ali do pravoga ozdravljenja teško da bi došlo. Pooštrile bi se borbe u nutrini zemalja, nastale bi utakmice jače, nego li postoje danas, i broj gladnih ne bi spao, broj izrabljivača bi porasao. Ovi bi se bacili svom snagom, da izra-be konjunkturu, da stiču i gomilaju na račun i

na štetu slabijega.

Povoljno rješenje dugova pojedinih država, povoljno rješenje razoružanja i svih drugih međunarodnih sporova djelovalo bi kao opium, kao injekcija, ali ne trajno. Bolest je druge prirode. Tek onda, kad bi države, riješene tih briga financijske naravi, poradile pozitivno i ustrajno na liječenju pravih uzroka bolesti, moglo bi se očekivati pouzdanjem, da će tu bolest i izliječiti, jer ona nije stigla na vrhunac, nije dospjela u stadij krize. Jer kad socijalna bolest stigne u stadij krize, ona se riješava onako, kako su se riješavale sve dosadanje takove bolesti: bolnim operacijama, koje su veće zlo od same smrti. Primjer franceska revolucija, koja je stajala franceski narod više muka i patnja nego li sve Bastille i sve kaprise dvora od najstarijih vremena do Louisa XVI. i njegove nesretne žene Marie Antonoiette. Ruski narod više je prepatio od revolucije god. 1917. do danas nego li u cijeloj povijesti od vremena Ivana Groznoga do nesretnoga Nikole II. Pa da bi za što?!

Bled: Nakon klanja u Crngrobu kratak predah za boljševičke ubojice

Ali nema nade, da će se povoljno riješiti pitanja, koja su na dnevnom redu u Ženevi. Dok među ljudima nema cijene visoka etika, nema cijene altruizam, nema cijene duhovne vrednote, ne može se, na bazi pukog materijalizma, ništa uraditi. Ni poštovanje privrednih zakona, kako bi htio Borah, ni uništenje strojeva, ni snižavanje radnog vremena na 4 sata dnevno, uz uzdržavanje visokog životnog standarda, kakono vele u Americi, ne može donijeti zdravlje bolesnom organizmu ljudskoga društva.

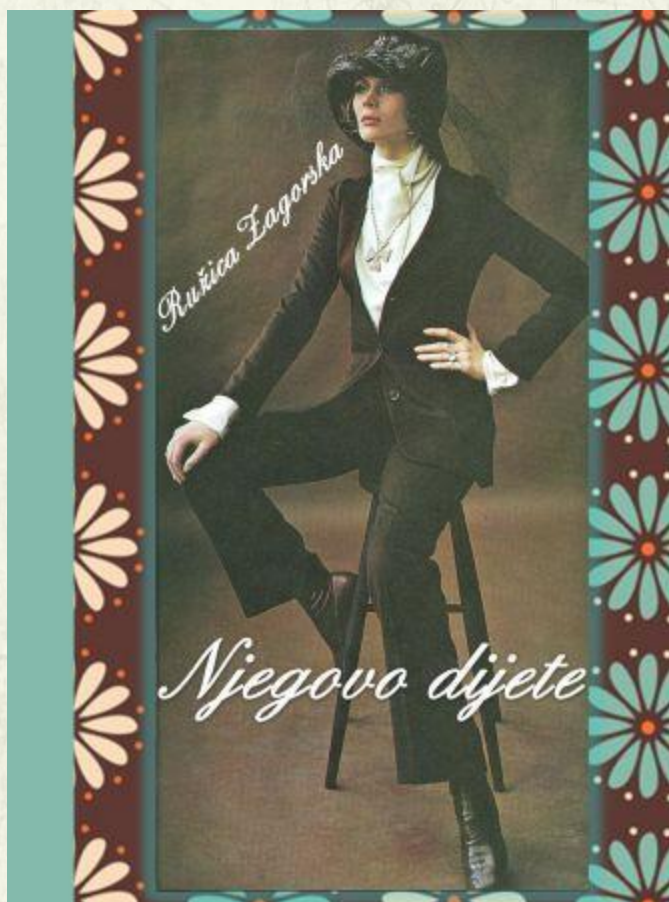
Bolest se može izliječiti samo onda, kad se uvidi, da je ona duševne prirode. **Treba izliječiti čovječju dušu.** A u pitanju života pribaviti punu važnost onom načelu, koji od postanka svijeta i čovjeka više u njegovom srcu:

"U znoju lica svoga jesti će kruh svoj."

Hrvatska knjižara

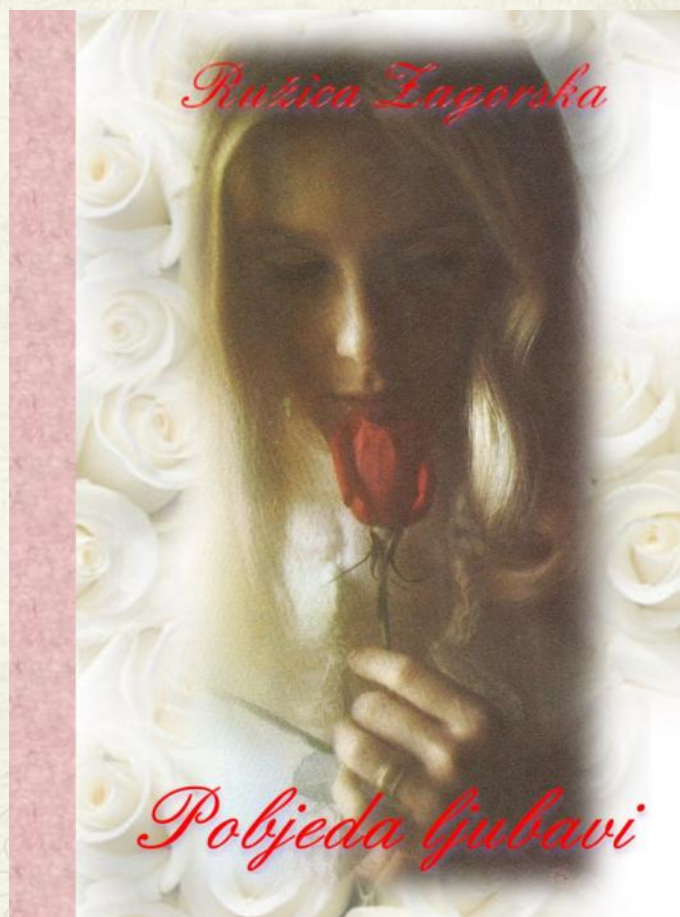
internetska knjižara i antikvarijat
www.knjizara.hrvatskauljudba.hr
hrvatska.knjizara@gmail.com

Vam predstavlja nova izdanja knjiga:

Ružica Zagorska:
Njegovo dijete

Ružica Zagorska:
Pobjeda ljubavi

ZDRAVI MI I VESELI BILI!

*Javlja nam se s Korčule Ivan Šegedin,
Povjerenik Hrvatske Uljudbene Vlade
za Hrvatski Jug:*

Dragi moj Tome i ostali prijatelji iz Hrvatskog Uljudbenog Pokreta,

U teškoj mucu, spašavajući Grad Korčulu, a i sebe samog, od nerada i samovolje, pred najezdom SDP-ovske hajke, orjunaških nezalica i izbljedjelih HDZ-ovskih lica, srdačno Vas poz-

dravljam s osobitom zahvalnošću za iznimnim uvažavanjem i dodjeli vrlo ozbiljnog zadatka s kojim ću se ponosno i radišno nositi i nadalje na Hrvatskom jugu. U ime Oca i Sina i Duha Svetoga Amen!

ZDRAVI MI I VESELI BILI!

Pozdrav s Hrvatskog Juga,
Ivan Šegedin

OBNOVA VERSAJSKE GEOGRAFIJE

Ujedinjeni pravaši, Politički Hrvati, Sveti Savo krivolovac

Prof. Žarko Marić, Zagreb

Prvostupanjska nepravomoćna presuda je još uvijek samo optužba i ništa više. Tek pravomoćna presuda je presuda. Dakle borba za oslobođenje od optužbe se nastavlja isto kao što se nastavlja i borba za narodnu slobodu, koja je vječita. Vječiti su i naši vanjski i unutarnji neprijatelji. Od kada tečemo kao rijeka oni su naša sudbina.

*Kunem majku popu i žendaru,
što ne daju živjeti bećaru.*

S pjesmom revolta reagirao bi u sličnim situacijama seoski momak.

Prokleti bili svi naši okupatori. I oni na lađama, i oni na konjima, i oni na tenkovima, i oni na modernim globalo sofisticiranim nevidljivim letjelicama. Prokleti bili svi njihovi petokolonaši u našim redovima, plaćenici i izdajnici koji surađuju i svesrdno pomažu onima koji dugo dugo, i nas i svaku našu obnovljenu državu ne mogu vidjeti i sve čine da je ne bude, zbog njihovih geostrategijskih i imperijalnih interesa.

Dopustili smo, dobrim dijelom i svojom krivnjom, da nam se još jedanput zalije voda za uši. Trenutno teku procesi osvješćivanja, progledavanja, samoorganiziranja i pravljenja za-

jedničke domoljubno državotvorne spasonosne liste za naredne izbore, a koja lista bi sve naše povijesno pregažene, nenarodne crvene, žute, zelene i slične vragove izbacila na površinu i poslala u beznačajnu oporbu. U toj funkciji su i mnogobrojni i svakodnevni braniteljski prosvjedi, koji su trenutno tek zakotrljane grude snijega.

Dome, slatki dome: Zagreb, Poljanice, 15. svibnja 2009.

"Mada nije prisutan, general Sačić je danas sa nama. Prosvijedi su jedina receptura. Svi na ulice."

Grmio je general Ante Prkačin ovih dana na skupu pravaških prvaka u Đurđevcu. Izmjenjivali su se za govornicom jedan za drugim. I Ante Đapić, i Josip Miljak, i Dražen Keleminac. Na žalost blizanaca HDZ-SDP pravaši su se ujedinili. Vjerujem da će svoje jedinstvo ubrzo ratificirati, ili u Šestinama na grobu, ili u Žitniku ispred rodne kuće oca domovine dr. Ante Starčevića. Mlađi i odlučniji su toga dana savladali i simbolični 30 kilometarski križni put od Koprivnice do Đurđevca u znak podrške osuđenim generalima. Posjetili su i skromnu radničku kuću iz koje je potekao general Mladen Markač.

"Vlada će poduzeti sve mjere", priča na klupi jedna stara baka.

"Ama šta ima vlada poduzeti kada je sve poduzela da ih izruči na sud", odgovara njezina prijateljica.

Zaista, ne samo kod nas, nego i po cijelom svijetu padaju izjave kako nitko osim Hrvatske svoje pobjedničke generale nije dao na sud.

Glavni pravosudnik vojnički pobijedenog okupatora Savo Štrbac se veseli. Umjesto da u zatvoru piše pokajničke memoare, cijelo vrijeme piše optužbe i presude svojim žrtvama koji su ga, kao bezdušnog silovatelja, braneci se malo ogrebale po rukama. Njegov uradak se potpuno uklopio u novi-stari anglo francuski strateški plan obnove Versajske geografije, pa ga je njihov plaćeni kadija, u Haškoj sudnici, pročitao na njegovoj nama dobro razumljivoj ekavici.

Savo Štrbac je 90-tih godina plivao na SANU memorandumskim valovima, što čini i danas uz pomoć još jedne najnovije (br. 2) memorandumske tikve vodenjače. Plivač na istoj tikvi, Pupovac, maše "istorijskim pravima" koje su mu u miraz ostavili hrvatski neprijatelji (austrougarski i turski okupatori). Ne zna jadan, ili prije će biti da dobro zna, da su takozvane većinske srpske općine u Hrvatskoj, bez obzira koliko u njima živjelo hrvatskih građana etno

srpskog porijekla, samo hrvatske općine, oko kojih se protežu hrvatska brda i iznad kojih je dio hrvatskog neba, što isto vrijedi za srpske općine u Srbiji, smještene između srpskih brda i ispod srpskog dijela neba.

Slobodan Milošević se prema njegovoj izjavi upecao na te srpske općine i zajedno s desecima tisuća drugih platio glavom.

Ne zna jadan, ili će prije biti da dobro zna, da isticanje i veličanje Vuka Karadžića i Sv. Save bilo gdje u Hrvatskoj, duboko vrijeđa nacionalne i svake druge osjećaje hrvatskog čovjeka. On u Plaškom prije nekoliko godina, ne bi zabranio imenovanje ulica njihovim imenima, nego bi to ostavio za kasnije "kada sazriju politički uvjeti", kada on moguće postane predsjednik.

A Vuk Karadžić je veliki lažov i kradljivac hrvatskog identiteta (Hrvati su Srbi katoličke vere, Srbi svi i svuda itd.), pa je kao kvazi intelektualac idejno kriv i odgovoran za tone i tone, zla koje se zbog toga dogodilo. Sv. Savo je također kradljivac i krivolovac, jer je s pravoslavnom udicom iz hrvatske rijeke krao njezine pravoslavne vjernike i prebacivao ih u srpsku rijeku, čime je zloupotrebljavao njihove vjerske osjećaje, grubo gazio njihova ljudska prava i dao veliki doprinos ukupnom etnocidu nad Hrvatima.

Ne zna jadan ili će prije biti da zna, da govoreći hrvatskim građanima srpske nacionalnosti koji su državu Hrvatsku odabrali za svoju domovi-

Dome, slatki dome: Zagreb, Poljanice, 15. svibnja 2009.

Dome, slatki dome: Zagreb, Poljanice, 15. svibnja 2009.

nu i koji su politički Hrvati, da je njihova matična država Srbija, čime ih potiče na iseljavanje u nju i time vrši etničko čišćenje, za koje Tuđman ni najmanje nije kriv, jer je tisuće puta, i s krovova vikao kao pjesnik Aleksa Šantić: "ostajte ovde, ostajte ovde".

Ljudski je suosjećati i žaliti za svakom i svačijom nedužnom žrtvom. Humanim i ljudskim pristupom, režiseri oslobodilačke akcije Oluje, svjesnim ostavljanjem prolaza i za teroriste i za moguće civile koje će oni povući sa sobom, kolateralne civilne žrtve su svedene na minimum, od 300 prema državnim institucijama, do 600 prema Savi Štrbcu i njegovim jednostranim Puhocivilnjacima, s tim da se skoro i nisu dogodile od strane ustrojene Hrvatke vojske, nego od raznih osvetnika, kriminalaca, kleptomana i piromana, koji su imali i nacionalni i anacionalni pristup.

"I kuću moga prijatelja Hrvata su opljačkali" (J. Pavičić, Jutarnji list), a žrtvama su pribrojane i one koje su stradale od srpske ruke (bagerisanje civila u povlačenju tenkovima generala Novakovića, te u rastrosjstvu pucanje na sebe i članove svojih obitelji prema pisanju srpskih medija, HTV, Lica nacije).

Među stradalim starcima je vjerojatno bilo i ostarjelih jugo-partizana, suboraca Sime Dubajića, koji poslije bleiburških likvidacija ne ispu-

štaju pušku iz ruku i pucaju na svakoga tko otvori njihova vrata. Moguće je bilo žrtava i od strane bošnjačkih jedinica koje su, prema pisanju Večernjeg lista, nekoliko dana nakon deblokade Bihaća nepotrebno ušle u Hrvatsku i napredovale sve do Plitvičkih jezera.

Zarobljenoj hrvatskoj vojsci i civilima 1945. godine nisu ostavljani nikakvi prolazi. Gore spomenute brojke uvećane za 3 nule i ženske pletenice u Hrudim jamama govore sve.

Jednostrani i neobjektivni suradnik Save Štrbca Zoran Pusić ovakve objektivne informacije iznošene pred tv kamera-

ma, s pjenom na ustima, pokušava zaustaviti (zaustavite "Reuthers"), ali iskusni Branimir Bilić na ekstremno lijevu pjesmu ne reagira i mirno nastavlja svoj posao.

Zapaljane kuće poslije oluje su obnovljene ili se obnavljaju, i to je u redu. Ali što je sa silnim urušenim zidinama po hrvatskim selima zaraslima u korov, koje su ostatci nekadašnjih hrvatskih kuća zapaljenih zajedno s čeljadi, od strane ustrojnih četničkih jedinica zvanih "paleće čete" (Borićevci, Krnjeuše, Gati itd., pogledati i moj tekst u Vjesniku od 28.10.1999). Svaku tu zidinu trebamo obilježiti i od nje napraviti spomenik okupatorskog zločinačkog orgijanja po našoj zemlji, koji spomenici će služiti i kao turističke atrakcije. Da se više nikada ne ponovi.

Je, ali gore spomenuti vanjski i unutrašnji neprijatelji ne miruju. Ne spavaju. To im se vidi po podočnjacima ispod očiju. Oni žele nova zla. Oni navode vodu na mlin ponovnih Versajskih neprirodnih asocijacija.

*Oni žele Versaj kopilicu,
pa joj prave Briselsku dvojniju.
Ovog puta to im ne će proći,
gay djecu neće roditi moći.*

U stihovima to im poručuje pjesnik.

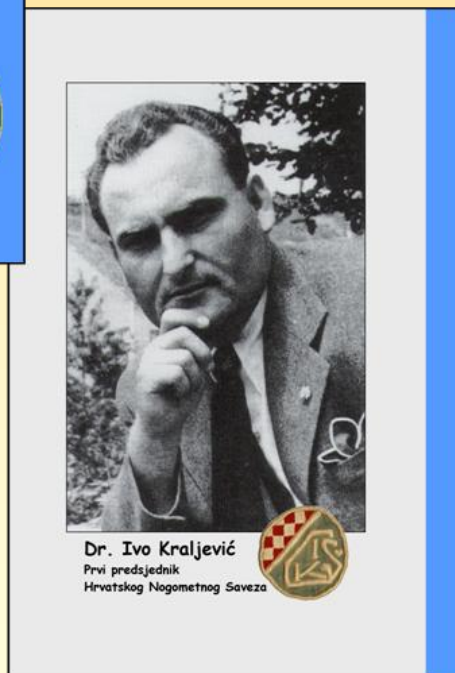
Ognjište

Nakladna zadruga
Zagreb, Pete poljanice 7
e-mail:
naklada.ognjiste@gmail.com

Nova knjiga!

Sve o povijesti
Prvog Hrvatskog
Gradjanskog
Športskog Kluba
Zagreb
na 944 stranice

Dr. Ivo Kraljević
Prvi predsjednik
Hrvatskog Nogometnog Saveza

OGNJIŠTE Nakladna zadruga, Zagreb, Pete poljanice 7,
PJ Hrvatska knjižara, Zagreb, Četvrte poljanice 8, www.knjizara.hrvatskauljudba.hr,
e-mail: lovorka.dragun.mirkovic@gmail.com, naklada.ognjiste@gmail.com

ZNATE LI ŠTO U STVARI POTPISUJETE KADA DAJETE POTPIS ZA REKOM?

Diana Majhen, Zagreb

Kampanja za REKOM, obilno financirana novcem Geroga Sorosa i njemu sličnih, već danima puni "hrvatske" medije. Ovakva, nezapamćena reklama, moguća je jedino u slučaju kada se strani kapital koristi protiv naše države i nas samih.

Pokušajte organizirati nešto plemenito, humanitarno ili pravedno. U najboljem slučaju, vaš će se rad eventualno pronaći negdje na dnu zadnje stranice nekog medija i to samo ako imate sreće. Najbolji su primjer branitelji koji već treći tjedan štrajkaju glađu na Trgu Bana Jelačića.

Zanimaju li oni ikoga?

Ma kakvi.

Što se tiče Vlade, predsjednika i "hrvatskih" medija, ti ljudi mogu jednostavno umrijeti od gladi, a kako se čini, što prije to bolje za njih.

Pokušajte sada zamisliti istu situaciju, gdje u centru glavnog grada bilo koje druge zemlje ratni veterani štrajkaju gladju. Tako nešto napunilo bi televiziju i tiskane medije, povelu bi se pitanje zašto je do toga došlo i učinilo bi se sve kako bi se tim ljudima spasio život.

U Hrvatskoj, ratni veterani ne zanimaju nikoga, a sve pod izgovorom kako je rat prošlost i moramo se okrenuti budućnosti.

Kakva pokvarena i proračunata laž!

Jer, s druge strane imamo REKOM, koji se bavi upravo onim za što se tvrdi da se mora zaboraviti, Domovinskim ratom. I u slučaju REKOM-a, ne vrijedi to pravilo, dapače, upravo suprotno. I kako je jedan od pobornika REKOM-a, ex precdnik Mesić jednom rekao za Kosoricu, REKOM bi nam doista mogao početi iskakati iz paštete kada ju otvorimo

Zašto je tome tako?

EU nas hoće u paketu sa Srbijom. U konačnici, EU najviše odgovara primiti u svoje okrilje bivšu Jugoslaviju. Za ostvariti tako nešto, potrebno je zaboraviti sve što se u Domovinskom ratu doista događalo, utjecati poglavito na mlađu generaciju, koja rat ne pamti, a dovoljno je stara da ima pravo glasa. I naravno, pokupiti i glasove svih onih koji Hrvatsku nikada nisu htjeli.

Za ispiranje mozga onima koji rat pamte, tu je REKOM.

Pa, prije nego što im eventualno date svoj potpis, informirajte se o tome što doista potpisujete:

Potpisujete svoju suglasnost da se izjednači agresor sa žrtvom.

Potpisujete pravo nekoj opskurnoj zajednici, čiji su članovi jako dobro financirani za ovo što provode, da izbrišu vaša sjećanja i umjesto njih stvore ona koja njima odgovaraju.

Potpisujete da se odričete svih naših žrtava u Domovinskom ratu, svih naših mrtvih, nestalih, mučenih i izmrcvarenih i pretvorenih u doživotne invalide.

Potpisujete da se odričete hrvatskih branitelja, koji su bili uz vas onda kada je bilo najteže, koji nisu žalili riskirati svoje živote kako bi spasili vaše.

U konačnici, potpisujete kako Srbiji dajete pravo da odlučuje o tome tko je u Domovinskom ratu bio žrtva, a tko agresor.

Zato, razmislite.

Jeste li doista spremni dati REKOM-u svoj potpis i odreći se svog nacionalnog identiteta, odreći se istine o Domovinskom ratu i odreći se svih onih koji su stvorili ovu zemlju?

Jeste li doista spremni svojim potpisom u konačnici i odreći se hrvatske države, jer REKOM ne predstavlja Hrvatsku i Hrvate, nego provodi volju onih koji ga financiraju, a to si svi neprijatelji Hrvatske i svih nas.

Svojim potpisom za REKOM, pomažete one koji su se skrivali i bježali kada je bilo najteže, a danas nam hoće prodavati svoju, iskrivljenu istinu, o tome što se događalo u ratu koji su u najboljem slučaju, gledali preko televizije, sigurno ne navijajući za hrvatski narod i hrvatsku državu. I koji danas dobro i lagodno žive zahvaljujući REKOM-u, Dokumenti i sličnim organizacijama. Onima koji su nas sve spremni pro-

dati za svoje plaće i svoju budućnost, ni malo ne mareći što će naša djeca učiti u školama kako su djeca zločinačkog naroda.

Svatki potpis za REKOM potpis je protiv Hrvatske i Hrvata.

Jeste li doista spremni odreći se svog naroda i svoje države, podržavajući svojim potpisom one koji nas žele uništiti?

Dome, slatki dome: Zagreb, Poljanice, 15. svibnja 2009.

SLOBODNO HRVATSKO REAGIRANJE!

Mate Ćavar, Zagreb

U "Slobodnoj Dalmaciji", u subotu od 7. svibnja, na 14. stranici "Mišljenja" objavili ste članak vašega novinara gospodina Hrvoja Pranjka, pod naslovom "Euroskepticizam umjesto budućnosti". Budući da se u sredini nalazi i moja slika pored gospodina koji pali eurokrlu s 12 zvjezdica red bi bio da uredništvo SD objavi i moje reagiranje. Pročitao sam članak mladoga gospodina Hrvoja i vidim da se radi o neupućenosti autora članka. Ja osobno mislim kako je hrvatskim tiskovinama imperativna dužnost da budu objektivne u ovome presudnom vremenu. Mi svi Hrvati koji smo stjecajem onih jugoprogona iskusili sve "blagodati" euro života htjeli bi, posebice mladim hrvatskim naraštajima, iznijeti naša viđenja hrvatske "budućnosti" u ovakvoj EU. Ona nije ustrojena kao Savez slobodnih država, nego kao nova eurotvorevina, u kojoj dominiraju brojniji, tako i toliko da je prirodno asimiliranje manje brojnih naroda i država, svedenih na "regije".

Iako mladi gospodin novinar nosi lijepo ime Hrvoje, sumnjam da njegovi unuci i praunuci neće pitati a što je to značilo ime dida Hrvoja. Hrvatski narod je prvi na udaru da kao narod zauvijek nestane u toj euro kaljuži, s obzirom na položaj i prirodne ljepote Hrvatske. Zar već godinama jedan Kajin i Jakovčić ne prijete da će se odvojiti čim RH uniđe u EU. Zar čak na ovome popisu nisu tjerali Hrvate Istre da se pišu Istrijanima. A zar takvih nema i u Dalmaciji pa i u Slavoniji... I ne samo to, zar zloglasna aždaja EU već ne guta hrvatske vrijednosti i prostore: Zar anglosaksonci već listom ne kupuju sve što se kupiti može u Hrvatskoj, i prije nego se unese kao "miraz" u tu EU, u kojoj dominiraju samo brojniji i to pod okriljem uglavnom engleskog jezika.

A tko to uči hrvatski i koga to zanima? I koga to od hrvatskih vlastodržaca briga.

Hrvatski narod je izvorno katolički narod još od kneza Porge i one davne 641. godine, kada smo primili katoličku vjeru. A kakvom se vjerom služi EU koja niti u preambuli svoga unijaškog ustrojstva nema niti spomena o svojoj katolič-

koj baštini. Sada se listom naseljavaju islamisti s blagoslovom Svete Stolice. Oni već traže da im se Bajram izjednači s katoličkim Božićem. Ovo su samo početci početaka onih vjerskih obračuna o kojima je u svoje vrijeme govorila euroskepticistica Margaret Thatcher. Zato je najveća nesreća hrvatskome narodu da pod ovakvim uvjetima ulazi u ovakvu EU.

Predsjednica Jadranka Kosor i ministar vanjskih poslova Gordan Jandroković stalno uzvičaju kako jedva čekaju da se nađu za istim stolom EU. Valjda da kupe mrvice ispod toga stola, isto kao Bugari ili Rumunji. A o kakvoj se tvorevini radi, ta vidi se već po Greima, Ircima, Portugalcima, a ima ih još u tome redu. Jadranka nedavno izjavljuje kako će njezin ulazak u EU posvetiti Hrvatskim braniteljima Domovinskoga rata. Pa nisu se oni borili ni za kakvo novo odricanje suvereniteta Slobodne Hrvatske države! Oni su se borili za Slobodnu Hrvatsku državu, za kojom su Hrvati težili još od Pacte Convente iz 1102. godine. I zar ćemo zbog jedne Jadranke Kosor i Gordana Jandrokovića ili Vesne Pusić popljuvati njihovu prolivenu krv i u najnovijem obrambenom Domovinskom ratu.

Lažu svi oni koji tvrde da je vrhovnik i predsjednik dr. Franjo Tuđman bio za ulazak u EU. On je stalno ponavljao i vjerovao kako će se EU raspasti prije nego što Hrvatska dođe na red. A sada nas forsiraju razno razni antihrvatski i antidržavotvorni elementi svih izdajničkih boja od Kajina do Save Štrbca.

Zato mladome novinaru poručujem da bi se rado našli na višesatnom susretu gdje bi ga sigurno uvjerio kako nema cijene za Slobodnu Hrvatsku Državu, ovdje između EU i balkanoida! Ovdje na lijepome Jadranskome moru s 1.246 otoka, od kojih je naseljeno samo 67, s 1.777 km kopnene i 4.058 km otočne obale, s Velebitskim planinama i panonskim ravnicama, sa stotinama rijeka i jezera lijepe naše zemlje Hrvatske. Dočim nam se mali Jandroković stalno prijete s balkanskim neprijateljima kao da im jučer, bez ičije pomoći, nismo pokazali olujne zube. A sada se čak nalazimo kao u zaštitnom Atlantskom Paktu.

REKOM - VELIKA PREVARA I PODVALA HRVATSKOME NARODU

Dr. Ružica Čavar, Zagreb

**Hrvatice i Hrvati!
Recimo "NE" REKOM-u!
Ništa ne potpisujte!**

Riječ REKOM znači REgionalna KOMisija, a trebala bi, tobože, utvrđivati činjenice o ratnim zločinima u bivšoj Jugoslaviji, te, radi priznanja i pomoći, organizirati javne iskaze žrtava o njihovim patnjama.

REKOM bi sačinjavali predstavnici civilnih udruga iz svih novih država - republika bivše Jugoslavije.

REKOM bi radio na uspostavi suradnje u stvaranju zajedničkih institucija na svim područjima društvenoga života, u cijeloj regiji bivše Jugoslavije, što znači na ponovnoj uspostavi zajedničke političke tvorevine, bez obzira kako se ona zvala.

Projekt je i osmišljen u Hrvatskoj, a nositelji su protuhrvatske udruge koje, s desecima zaposlenih, dobro žive na grbači hrvatskoga naroda, to jest financiraju se iz državnoga proračuna, koji pune iscrpljeni hrvatski porezni obveznici.

Rade po planovima i pod nadzorom tajnih službi protuhrvatskih moćnika svijeta, od kojih također dobivaju značajna novčana sredstva.

Te udruge su: Centar za mirovne studije - Zagreb; Centar za mir, nenasilje i ljudska prava - Osijek; Građanski odbor za ljudska prava - Zagreb i Hrvatski helsinški odbor.

Oni svi zajedno čine skupinu udruga "Documenta". Voditeljica "Documente" je Vesna Teršelič, a glavni suradnik joj je Zoran Pusić. Misija "Documente" je, kako oni kažu, poticanje procesa suočavanja sa prošlošću u Hrvatskoj.

Znači, mi Hrvati bi se trebali suočiti, po njima, sa svojom "zlom" prošlošću u Domovinskom

ratu i ranije. Dakle, žele nam, usprkos zdravome razumu, osobnom sudjelovanju u svim zbivanjima i svakoj pravdi i istini, revidirati povijest i nametati osjećaj krivnje što smo se branili i pobjednički obranili od velikosrpske agresije.

To je ona ista Vesna Teršelič, Slovenka u Hrvatskoj, kći jugo oficira, koja nam je 1991. godine napadnutima nametala Antiratnu kampanju i poticala mladiće u Hrvatskoj da, tobože radi savjesti, odbijaju uzeti oružje u ruke i braniti svoju obitelj, dom i narod, umjesto da je to propagirala u Beogradu i Srbiji.

To je ona ista Vesna Teršelič koja je svim sredstvima jurišala na malu spomen ploču hrvatskome vitezu iz Drugog svjetskog rata Juri Francetiću, u Slunju, a ni riječi nije rekla kada se dizao spomenik koljaču Draži Mihajloviću u Srbiji i kada se potpuno rehabilitiralo četničke koljače hrvatskoga naroda.

To je ista Vesna Teršelič koja se nije bunila zbog troška i obnavljanja spomenika u Srbu, četničkome pokolju stotina katoličkih hodočasnika 27. srpnja 1941. godine.

Dakle, i sada bi ona, zajedno sa Zoranom Pusićem i sličnima, htjela prešućivati hrvatske žrtve u Domovinskom ratu, a veličati i umnažati, uz pomoć medija, daleko manje žrtve agresora. Htjela bi, uz pomoć REKOM-a, legalizirati laži, a prikrivati istinu!

Mi, Hrvati, imamo popisane sve svoje žrtve i znamo koji su zločinci. To je sve već znanstveno učinio Hrvatski memorijalno dokumentacijski centar Domovinskog rata, pod vodstvom mladog i čestitog znanstvenika dr. sc. Ante Nazora. Imamo i Institut društvenih znanosti "Ivo Pilar", s većim brojem znanstvenika, kao i druge institucije i znanstvenike pojedince.

Ne treba nam nikakav REKOM Vesne Teršelič i Zorana Pusića!

Stoga, recite "NE" REKOM-u i za njih ništa ne potpisujte!

SVETI HRVATSKI SAVEZ (2)

Veliki hrvatski kralj Zvonimir, unatoč papinu blagoslovu, dobro je to osjetio na svojoj koži.

Kao i Dr. Ante Trumbić. Razočarao se u "onakvo", velikosrbsko, jugoslavenstvo, kao da je ono drugčije uopće moglo biti. **Jugoslavenstvo nikada ne može biti i hrvatstvo.**

Nije se mnogo odmakao od toga niti Dr. Ante Pavelić. **Njemački poraz odveo je i njega u katastrofu.** Hrvatski narod je ipak nastavio, onako kako mu je određeno. **Mogao je to učiniti i Poglavnik, da se je u cijelosti prilagodio hrvatskom nacionalnom biću.** A bilo

je prilike! (Zapad je na vrijeme ukazivao na uvažavanje Drinske međe (vidjeti: Dragovan Šepić (šef kabinete I.S.): "Vlada Ivana Subašića", ali o tom drugom zgodom). Kasno je bilo to pokušavati u travnju 1945.

Što tek reći za Dr. Franju Tuđmana? Divna zamisao, prekrasno postignuće, gotovo je bačeno u blato njegovim imovinsko-gospodarskim projektom "200 obitelji". S Josipom Manolićem, s Franjom Gregurićem i Antom Todorićem, s Ivicom Mudrinićem, s Dr. Ivo Sanaderom.

Granit, unatoč svoje čvrstine i snage, unatoč svoje postojanosti i otpornosti, nije građa od koje se može zidati hrvatstvo.

Hrvat je rođen kao Hrvat, a ne bezživotno isklesan iz nečeg u nešto.

HRVATSKI SAVEZ

Jedino savez može pobijediti na izborima.

Savez, hrvatski.

Isus Krist reče z pustinji. Sotoni.

"Čovjek ne živi samo o kruhu."

Hrvatski savez mora to znati. Uvažavati i štovati. Čuti Božju riječ, spoznati ju i znati.

Mora biti: **Sveti Hrvatski Savez.**

Životinje ne razumiju Kristovu poruku iz pustinje. Nije biserje za svinje, ma koliko masne bile.

Jer, ... jer su životinje.

Ima i ljudi, koji ne razumiju poruku iz pustinje.

Zato, jer su to **ljudi-životinje.**

Takvi ne razumiju što bi to trebao biti Sveti Hrvatski Savez.

Neka. Ne trebaju ni razumjeti.

Suvišni su za prave ljude.

Dome, slatki dome: Zagreb, Poljanice, 15. svibnja 2009.

Odveć bi nas vukli prema kruhu, prema kruhu kako ga oni vide, prema kruhu, koji je jedini cilj postojanja.

Kušali smo s Hrvatskim savezom. Prije nekoliko godina. U tijeku raznih izbora.

Nije išlo. Primamljivije je bilo biti nalik Sanadera. U srcu i duši.

Ponajviše u želudcu.

Najvažnije je bilo biti na čelu liste. Stranačke ili "nezavisne". Uvijek i jedino na čelu. S vjerom u fondove, kojih samo da je domoći se.

Lideri.

Opet prema granitno monolitnom zajedništvu Hrvata.

Samo s nekim novim kormiralom.

Ne. Hvala lijepa.

U prilici takvih pregovora rekoše mi: "O svemu možemo razgovarati, ali ... mora biti na čelu liste taj i taj." Ne reče li otprilike tako također nedavno Gadafi: "Prihvaćam svaki sustav, ali da sam mu ja na čelu."

Jer, mnogo toga se događa izvan određenog, pa i dogovorenog sustava. Nije svejedno, tko će biti na tajnoj skretnici.

Nu, što će nam ona uopće? Kad smo se već za nešto javno odlučili.

Ne bude li Svetog Hrvatskog Saveza ...

Pa, što? Bit će svejedno Hrvata. Za Sveti Hrvatski Savez uvijek ima vremena. Dovoljno.

Bitno je za Sveti Hrvatski Savez, da ćemo **nakon izbora biti oni isti, koji smo u njega ušli**. Vozači, urari, ratari, profesori, mornari ...

Brico kao ministar vanjskih poslova?

Zašto ne, ali ne zbog izbornih rezultata, nego zato, jer je nadrastao svoju butigu.

Nije li to utopija?

Možda. Ipak, čemu nam onda izbori? Nije li onda svejedno tko je za kormilom?

A koalicija?

Nikako. To je tek zlo. Nikakvi zajednički osjećaji, nikakvi zajednički ciljevi, nikakvi zajednički poduhvati.

Savez, ako ništa drugo, ima istovrsne želje i htijenja. Pretpostavlja različite putovi do zajedničkog cilja.

Kao rakova djeca?

Ma ne uvijek, ali i to, ali uvijek s razlogom. Ili kao dijelovi cjeline. Poput onih u ljudskom tijelu.

Dome, slatki dome: Zagreb, Poljanice, 15. svibnja 2009.

KUDA VAS VODE KOLONIJALNE I KARANTENSKE ŠTETOČINE?

Branko Stojković, Bjelovar

Hrvatsku iz krize ne može izvesti Jadranka Kosor

Mi Hrvati ne smijemo zaboraviti da je u povijesti pljačke Hrvatske, sudjelovao HDZ-e i SDP i cjelokupna trupa oporba. Samo u posljednjih nekoliko godina ta „politička elita“ na čelu s bivšim premijerom Ivom Sanaderom opljačkala je mnoge milijarde kuna.

Oni su, kažu stvorili Hrvatsku i oltar domovine, te učinili da smo (tobože) neovisni. Svi vidimo da se Hrvatska svakim danom raspada i nestaje. U tome i je problem – jer postali smo porobljeni narod. Uz šutnju podržavamo i dalje pljačke i kaos u našoj zemlji, jer i posredno tako u njoj sudjelujemo.

Idu parlamentarni izbori, a očito je da Hrvatski narod nema nikakvih političkih ambicija i da se ne će kandidirati: da bi skinuo tu „opačinu“, koja zove se vlast.

Među ljudima raste uvjerenje da se tu ne može ništa učiniti. Takvu sliku šire i mediji. Ni iz katoličke crkve ne izlaze spasitelji, iako se u Hrvatskoj 87% ljudi deklariraju kao vjernici. Naša zemlja ušla je u tešku gospodarsku, moralnu i socijalnu krizu – zbog sramotne vlade koju imamo. U Hrvatskoj je svijest građana uništena. Političke stranke samo su stekle privilegije u našem društvu, pa su postale svrha same sebi. Zamislite kakvo siromaštvo u državi (koja je to samo na papiru) vlada. Nažalost nema nikakvih ideja i reformi koje bi nas pokrenule unaprijed.

Jednom riječju Hrvatska trune, a u njoj životni standard postaje sve skuplji, a građani jedva spajaju kraj sa krajem. Iako smo bogata zemlja sa svim prirodnim resursima. Na čelu države imamo: izdajnike, lopove i ništarije...

A posebno te osobe gotovo su i omiljene u javnosti, jer svako veće ih gledamo na svojim TV ekranima. Mi zapravo ne znamo puno o istini, kad (ne)zainteresirano sve to gledamo. Kao da je mnogim ljudima svejedno, što oni i njihova djeca ne rade. Ulazak u EU je glavna vizit karta političara, koji nas godinama tješe, odnosno obećavaju nam bolji život.

Od toga mi građani nećemo imati ništa. Niti će Hrvatska imati ikakvu važnu ulogu u stabilizaciji čitave regije. Tako ćemo i dalje živjeti u zemlji punoj poltronstva i prkosa prema istini.

Uz pomoć oportuniste, koji su nekom čudnom magijom „zauzeli“ ovu zemlju vodeći je u su-novrat.

Kad sve zajedno zbrojimo, ostaje nekoliko zaključaka koji bi trebali zabrinuti svakog normalnog čovjeka. U Hrvatskoj su sindikati i udruge korumpirani. Na platnom spisku su najcrnje politike i ništavila za ovo društvo. Zbog toga trebate stati ŠTIT-u rame uz rame, staro i mlado, i svi drugi koji žele dostojanstven život – jer budućnosti nam inače nema.

Hrvatska bi trebala biti ugodno mjesto za življenje.

Dome, slatki dome: Zagreb, Poljanice, 15. svibnja 2009.

NOVA ZVIJEZDA NA BICIKLISTIČKOM NEBU: MATIC ŠAFARIČ-KOLAR

Hrvoje Mirković, Zagreb

Mladi biciklist Matic ne staje.

Ovih dana na europskom prvenstvu za juniore – dvanaesti. Ispred svih Slovenaca.

Prošle subote na Bledu. Ne znamo rezultat, jer smo ranije završili ovaj tekst. Nu, sigurni smo:

Matic je budući šampion.

KOLESNICA KD RUG ITALIA

Na uvodnih tekmah v novi sezoni mlajši mladinci Radenske KD Življenja dosegli dve odmevni zmagi !

Prvo zmago v sezoni je dosegel Klemen Polajnar v San Vitu di Tagliamento v Italiji 10.aprila. Na klasični krožni dirki v dolžini 60 km in ob povprečni hitrosti 41,5 km/h, je po lanskem zmagoslavju v Komendi dosegel svojo drugo in hkrati prvo zmago v tujini. Klemen je bil srečni zmagovalec skupinskega sprintskega glavne, 200m pred ciljem je prišlo namreč do skupinskega padca, ki je popolnoma razbil kolesarje. Klemen je svojo priložnost odlično izkoristil.

Klemen Polajnar

Že naslednji teden 16.aprila je bila nova preizkušnja v Šenčurju, kjer je na kriterijski dirki s samostojnim pobegom presenetil novi član ekipe Radenska KD Življenja Matic Škafarič Kolar. Prva dva šprinta je dobil Gašper Katrašnik, takoj zatem je

glavino presenetil Matic, ki mu je uspel popoln pobeg in je do konca dirke pobral vse šprinte ter tako osvojil svojo prvo zmago. Gašper Katrašnik je bil zanesljivo drugi, Blaž Šuštar pa je dopolnil uspeh Radenske KD Življenja s tretjim mestom. V deseterico se je na osmo mesto uvrstil še Žiga Ručigaj.

Blaž Šuštar je že naslednji dan na mednarodni dirki v Pierisu v konkurenci 120-ih kolesarjev dokazal, da je v izvrstni formi. Dirka v Pierisu velja za nekakšen vrhunec dirk v Furlaniji Julijski krajini v spomladanskem obdobju. Dirka je potekala najprej 24 km na ravninskem delu in se nadaljevala z vzponom na Doberdob, kjer je gorski cilj dobil Blaž Šuštar, ter se zaključila v Pierisu. V ciljni sprint je prišlo 35 kolesarjev, kjer je odlično delo opravil

zmagovalec Šenčurja Matic, ki je Blažu pripravil odlično izhodišče za zaključni sprint. Blaž je bil še tik pred ciljem na vodilni poziciji a sta ga na ciljni črti prehitela dva Italijana.

Rezultati:

1.	Pessotto	ITA
2.	DA Ros	ITA
3.	Šuštar	Radenska KD Življenje
6.	Jerkič	Hit
8.	Kumar	Hit
11.	Kebej	Adria Mobil
23.	Ručigaj	Radenska KD Življenje
27.	Polajnar	Radenska KD Življenje
29.	Dolinar	Radenska KD Življenje
31.	Šafarič Kolar	Radenska KD Življenje

Prvi trije v Šenčurju, z leve: Gašper Katrašnik, Matic Škafarič Kolar, Blaž Šuštar

Radenska

KD Življenje

LOTERIJA SLOVENIJE

SCOTT

PEUGEOT

avtotehnavis

ŽOLNA ŠPORT

GARMIN

m

62 let kolesarskega društva rog (1949-2011)

ZABORAVLJAM NE ZATO ŠTO MI SE ZABORAVLJA

Divo Bašić, Dubrovnik – 5. siječnja 2011.

Poštovani g. prim. dr. med. Antune Car,

Tek sam danas vidio Vaš e-mail od 03. 01. 2011. Moram priznati da sam se nemalo iznenadio jer sam uvijek nastojao cijeniti tuđi rad. Štoviše, ljutilo bi me kada to ne bi činili drugi prema mom osobnom radu. Nemojte zamjeriti, ali mislim da se općenito rijetko obraćam ili razgovaram s Vašom sestrom zbog prirode posla, a i otuđenost je u današnjem svijetu takva da ljudi jedva komuniciraju čak i u istoj stambenom zgradi, te je to razvidno naročito u smislu posla koji se obavlja u različitim prostorijama različitih lokacija (npr. nominalno iste ustanove).

Ispričavam se ako sam koga povrijedio samim tim što postojim ili nazočim u nekoj ili nečijoj prostoriji, te naglas konstatiram činjenice, ali one nisu bile uperene protiv Vaše sestre, već razlog tome može biti stjecaj organizacijskih okolnosti ili, ako hoćete, propusta. Čovjek jednostavno ne može znati kada će Narodne novine dostaviti materijal, te precizno ono što ima doći. Nadalje, nije uvijek usput pokupiti kancelarijski materijal, već dosta puta i zaboravim ne zato što mi se zaboravlja, već me druge radne okolnosti zaokupljaju u drugom smjeru, pa sam svojevremeno čak (mislim i zapisao) da bi bilo dobro da nam se donosi uredski materijal direktno u muzejske prostorije, opet ne misleći direktno na to da li se radi o decidiranoj ženskoj ili muscaronskoj osobi, već osobi koja bi bila zadužena za to, jer bi onda mogao zločesto konstatirati da baš nema puno (ili ponegdje ikako) muškog pomoćnog osoblja koje obavlja poslove čišćenja, što naravno spolove dovodi u neravnopravnost, a što bi se izričito moglo navesti u natječajima po kojima bi itekako dobro bilo da imamo ravnopravan broj muškog pomoćnog osoblja koje bi time usput radilo i kao osiguranje. Baš me zanima da li se ijedno Upravno vijeće Dubrovačkih muzeja bavilo ili povodilo tom mišlju, ali mislim da će u budućnosti to svakako morati imati na umu.

Iznio sam čak i prijedlog da se liste od plaća donose djelatnicima direktno na radna mjesta, a ne da djelatnici dolaze u računovodstvo (koje je na drugom kraju Grada) - i poljube vrata.

Mislim da je povod Vašem pismu taj što sam jedno jutro tražio velike kuverte kojih momentalno nije bilo, ali one su na sreću stigle nešto kasnije toga dana. Ne sjećam se točno kojim sam riječima komentirao nedovoljan broj s moje strane uzetih kuverti (kasnije sam navratio i uzeo dovoljan), već ću iznijeti neke podatke. U Pomorskom muzeju Dubrovačkih muzeja radim još od 1994. i čak mi se događalo da donosim kuverte "izdoma", kako bi se u Dubrovniku reklo za "od kuće", a što se tiče CD-Rom-ova, donio sam ih malo više. Ne mogu okriviti Vašu sestru za takvo nešto, jer ona tada nije ni radila u Dubrovačkim muzejima, niti sam podignuo glas na nju jer to rade slabići. Mislim da čak Narodne novine imaju i stare zalihe CD-Rom-ova (n pr. Verbatim su katastrofa, a da ne govorimo o onim koji imaju "brzine" manje od 52x).

Cijenim korektno obavljanje posla, a to što Vaša sestra Rita nije kustos, već obavlja drugu djelatnost, nimalo ne utječe na korektno viđenje posla (barem ne kod mene). Korektnost u obavljanju bilo kojeg posla mora biti na prvom mjestu, inače ulazimo u zonu predrasuda, a to sam uvijek izbjegavao. Inače, kao kustos muzeja vam mogu reći da kustos može znati ili

Dome, slatki dome: Zagreb, Poljanice, 15. svibnja 2009.

barem pretpostavljati koliko se radi i kakva je priroda posla drugog kustosa, ali pravo je pitanje što to znači. Drugim riječima, ulazimo u domenu velikih razlika koje će to u određenoj mjeri uvijek ostati. Različiti ljudi različito rade, netko će imati druge prioritete a, s druge strane, netko drukčije rezultate. Mislim da je u tom smislu dobro pogledati odrednice Muzejsko-dokumentacijskog centra (MDC-a) za pisanje izvješća o radu muzeja, gdje je na prvom mjestu navedeno skupljanje građe, zatim zaštita (građe i muzejskih prostora), te na trećem mjestu dokumentacija, itd. Odrednice su podijeljene na 16 dijelova, ali prečesto, zbog raznih okolnosti (ne zbog kustosa), zaštita u praksi dolazi gotovo na zadnjem mjestu ili je pak prijelupak drugih dijelova.

Vi ste jedanput na (TV ili radio-postaji, ne sjećam se više), spomenuli Dubrovačke muzeje kao "Gradski muzej", iako ste bili višegodišnji član Upravnog vijeća Dubrovačkih muzeja. Naime, postojao je prijedlog osnivanja Gradskog muzeja (kao što ih imaju drugi gradovi) uz postojeće Dubrovačke muzeje, ali nikad nije ostvaren. Tako kažete da ste kao višegodišnji član "Upravnog vijeća Muzeja" dobro poznali "i radne navike i rezultate rada kustosa". Mislim da niste. Godišnja izvješća Pomorskog muzeja jednostavno nisu mogla biti "indentična" onim iz prethodne godine, tako da ili niste dobro pročitali ili se ono što ste pročitali razlikuje od onoga što je voditelj muzeja napisao ravnatelju Dubrovačkih muzeja, a najava izložbi "koje se nikad nisu ostvarile" druga je i bitno različita priča. Naime, postojalo je u Dubrovačkim muzejima gotovo nepisano pravilo da se postavljanju izložbe pristupi tek kada se dobiju sredstva od Ministarstva kulture, eventualno Grada ili Županije. Tako su npr. za izložbu "Pomorska društva dubrovačkog kraja" sredstva Ministarstva kultu-

re izdvojena tek 2008. godine, pa je tada i postavljena izložba. Istina, još i danas na Internetu postoje podaci da su još dosta godina prije postojala potraživanja za tu izložbu (mislim čak i 2001.), ali da su u slučaju Pomorskog muzeja sredstva propala jednostavno je čista laž. Nije mi poznato što su Vam rekli na Upravnom vijeću, ali znam da smo (za Pomorski muzej) uspjeli (valjda jedini) izvući u potpunosti sva sredstva dana nam od Ministarstva kulture za tu svrhu konkretne izložbe. Također sam naučio da neki drugi muzeji nisu u tome uspjeli, ali ako je rečeno da su svim muzejima propala sredstva, onda je to pravi bezobrazluk, jer se radi o dijelu sredstava (10-15% koja Ministarstvo kulture isplaćuje naknadno, nakon postavljene izložbe, dok ostatak sredstava prethodno legne na račun). Prošle 2010. godine uspjeli smo izvući npr. sredstva od Dubrovačko-neretvanske županije za Pomorski muzej i izložbu "Nautičke sprave i instrumenti". Nemojte zamjeriti, ne bavim se računovodstvenom problematikom, ali vjerujem im na riječ da su sredstva legla na račun. Tako isto vjerujem na riječ da muzeji nisu "socijalne ustanove" jer ako određena javna ustanova dade sredstva drugoj ustanovi, onda bi trebala postojati zakonska obveza da takva dobije ili dionice ili obveznice dotičnog poduzeća kao vid garancije, bez obzira da li je (ne)profitna ili nije.

ISTINA O TOBOŽNJEM PREKRŠTAVANJU PRAVOSLAVNIH (1)

Dr. Ante Pavelić ("Hrvatska pravoslavna crkva", Madrid, 1984.)

*"U pravoslavlje ne dira nitko,
ali u Hrvatskoj ne može biti
Srbske pravoslavne crkve."*

Poglavnik
Nezavisne Države Hrvatske
Dr. Ante Pavelić
Hrvatski Državni Sabor
IX. Sjednica 28. veljače 1942.

Razpadom Jugoslavije i uzpostavom Nezavisne Države Hrvatske **doživjelo je velikosrbstvo težak i vrlo osjetljivi udarac**. Nu, netom se je malko osviestilo od zadanog udarca, **počelo je oružanim prepadima na hrvatsko pučanstvo i njegovu imovinu** po raznim, još nezaštićenim hrvatskim selima, posebno onima uz iztočnu granicu Nezavisne Države Hrvatske.

Ovi napadaji bili su **predviđeni i smišljeni davno prije propasti Jugoslavije** i za njihovo izvršenje bile su **posebno izvježbane četničke grupe**, kojima je bio zadatak, da nastoje svim mogućim sredstvima **onemogućiti sređivanje Nezavisne Države Hrvatske, ako bi jednoga dana do njezine uzpostave došlo**. I kada je ona voljom čitavog hrvatskog naroda postala stvarnost, hajdučke četničke bande držale su, da je došlo njihovo vrijeme.

Koliko je već u prvom času našeg samostalnog i državnog života bilo moguće Hrvatska Državna Vlada je **sve učinila**, da bi pružila zaštitu hrvatskom pučanstvu u ugroženim selima i onemogućila četničku djelatnost na našem državnom području.

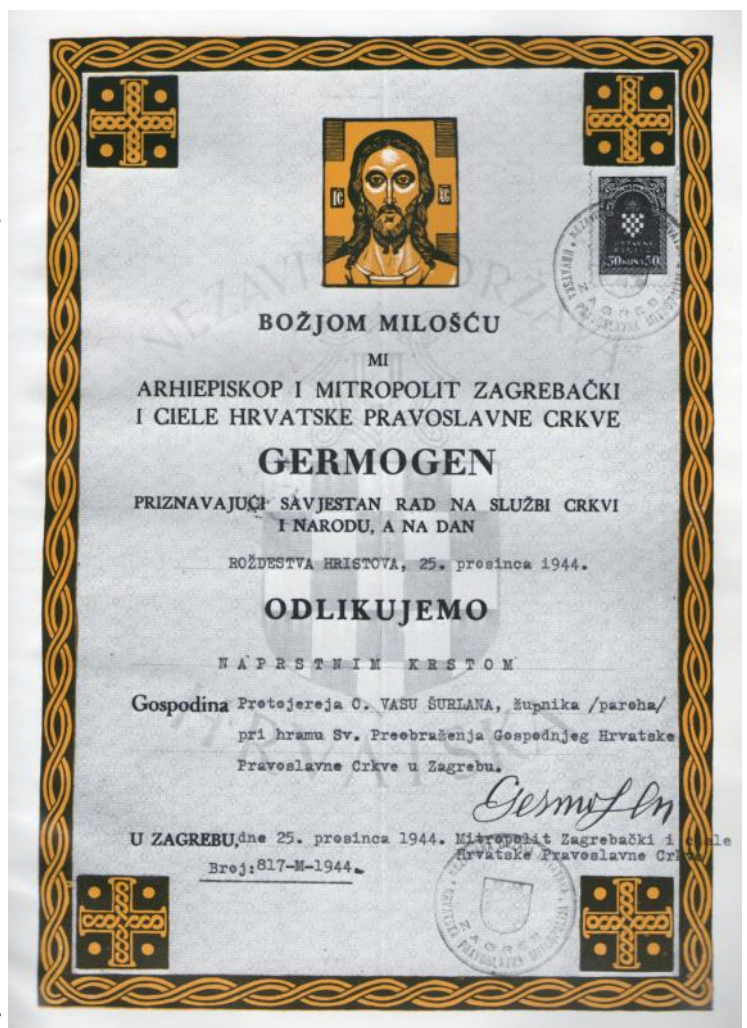
Zločini, koje su velikosrbski četnici počinili nad mirnim hrvatskim narodom odmah u prvim danima Nezavisne Države Hrvatske, bili su takove naravi, da su hrvatske oblasti smatrale potrebnim poduzeti drastične mjere protiv izvršitelja zločina i njihovih zločinačkih gnijezda.

Kada su Srbi osjetili, da je **Hrvatska Držav-**

na Vlada odlučila najenergičnije odgovoriti na četničke krvave izazove i pod svaku cijenu braniti živote i imovinu svojih građana, stavljajući na ljutu ranu ljutu travu, onda su počeli tražiti utočišta na sve strane i **širiti vesti, kako ustaše ubijaju tobože "nevini i goloraki" srbski živalj**. I da bi jeka tih vesti bila što snažnija, **izmislili su priču o nekakvom nasilnom prekrštavanju pravoslavnih** u Nezavisnoj Državi Hrvatskoj.

Kako se nastoji još i danas neistinito prikazivati ove događaje, držim da je potrebno reći o tome nekoliko rieči.

Nije ovdje ni mjesto, a niti vrijeme obširno se baviti tim pitanjem. Iznieti ću samo neke momente, da se vidi kakvo je stanovište u tom pitanju zauzimala Hrvatska Državna Vlada i kako sam ja osobno na taj problem gledao.

ŠUMADINCI POD VLAŠĆU NOVOKOMPONOVANIH BIZNIS-SRBA

Teško je uvijek Hrvatima bilo sa Srbima. Posebno kad su Hrvati bili pod srbskom vlašću. Albancima je još gore. Ništa lakše nije Makedoncima, pa niti Crnogorcima. Nu, najteže je ipak Šumadincima. Taj drevni narod, zapravo istinski Srbi, ne smije ni dignuti glavu, kamo li reći da je narod, i to narod posve različit od onih ljudskih nakupina, koje danas sebe nazivaju Srbima. Ovo je priča o šumadijskom narodu, o Šumadincima i njihovoj čežnji za slobodom. (Ur.)

U ŠUMADIJI SU NEKAD ŽIVJELI PRAVI SRBI, SA KOJIM DANAŠNJI - NOVOKOMPONOVANI VEZE NEMAJU (5)

prof. Vladimir Ćorović: "Zemlja ŠUMADIJA hajdučka, doseljenička i pobunjenička", 1939.

U Šumadiju bi upućen Kučuk-Alija, koji je krenuo preko smederevske Jasenice na Palanku i Batočinu, a odatle u Jagodinu i Ćupriju, **ali u kragujevačku oblast on nije dolazio.**

To upada u oči. Zašto to? **Zar šumadijski knezovi nisu bili toliko opasni koliko valjevski i moravski?** Ili su dahije mislile, da je dovoljno u prvi mah pobiti glavne vođe iz valjevske, beogradske i smederevske nahije, koje su najbliže granici, pa tek onda preći u unutrašnjost? Na to pitanje teško je dati odgovor, jer nema pouzdanih izvora. Ali je činjenica važna i вреди je istaknuti: **dok na kneza Aleksu ide sam Mehmed-aga Fočić, dok na kneza Stevana Palaliju polazi Mula-Jusuf, Kučuk-Alija ne svraća, do Topole da uhvati Karađorđa,** nego tu dužnost poverava jednom turskom kafedžiji.

Svaki svoga ubijte subašu

Nama se čini, da su Turci užu šumadijsku oblast izostavili iz prvog plana, uglavnom, zato, što su nalazili, **da su srpska lica u njoj manje opasna od valjevskih i beogradskih knezova.** U Šumadiji je, istina, bilo hajduka i pregalaca, ali ta pojava nije za njih bila nova, dok je akcija kneza Alekse, sudeći po onom njegovom pismu upućenom austrijskom majoru Mitezeru u Zemun, izgledala neposredna i ukazivala na po dahije opasne mogućnosti. Iza Nenadovićeve akcije mogla je doći kakva austrijska intervencija, dok

je hajdučka aktivnost u Šumadiji, tako da rećemo, **bila domaća stvar.** I s toga se požurilo, da se što pre preseku veze, dok je za obračun sa šumadijskim hajducima izgledalo da ostaje vreme i za docnije.

Mi ne znamo, a uzalud bi bilo praviti ma kakva nagađanja o tome, kako bi se razvijale stvari u Srbiji, da je, slučajno knez Aleksa ostao u životu, kao jedno od tada najuglednijih lica u zemlji i kao čovek koji je na široko bio zasnovao veze za podizanje ustanka. Posle njegove pogibije, valjevska nahija, lišena svog glavnog vođe, ne može da uzme inicijativu u akciji. **Ona prelazi na borbenu Šumadiju,** u kojoj se raspoloženje za ustanak spremalo gotovo godinu dana ranije.

Šumadija prva na seću **knezova odgovara revoltom.** Karađorđe, koji je spreman dočekao Turke kad su došli da ga ubiju i primio borbu s njima, sam pali han u Sibnici kao signal da se zapali sva Srbija. Od njega pođe opšti poklič: **"Svaki svoga ubijte subašu!"** koji ubrzo prihvata sva zemlja.

HRVATSKA I USTAŠTVO (6)

Mile Boban, Texas, USA

Bruno Bušić - kratko prije svoje smrti - rekao je sljedeće:

"Oni kojima je u presudnim vremenima zatajila hrvatska svijest i ljudska svijest, tj. oni koji su hrvatskom ustaškom pokretu nastojali dati fašistička obilježja i oni koji su iz hrvatskih komunističkih nastojala istisnuti smisao hrvatskog suvereniteta, nastoje potisnuti u zaborav stare postojane veze između hrvatskih ustaša i komunističkih, te prizivaju u sjećanje i zločin, prevladane opreke. Istinski hrvatski komunistički i ustaški podjednako su duboko u sebi nosili ideju slobodne i nezavisne Hrvatske i njenog punog suvereniteta unutar hrvatskih povijesnih i etničkih granica". "Hrvatski Tjednik", 10.4.1979, st. 6.

Istini za volju tako je to bilo u početku onoga vremena kada se je čaša hrvatskog GNJEVA počela puniti, tj. odmah od 1. prosinca 1918. sve do ubojstva Stjepana Radića, te još gore od šestosiječanjske diktature 1929. god. Samo što nije istina je to, što su razni "majstori i povjesničari" to izvrćali onako kako su to oni htijeli ili kako je to partijska linijazahtijevala. Sve se je to pisalo s jednim ciljem: da se omalovaže želje, zahtjevi i borba Hrvata za njihovom slobodnom državom Hrvatskom.

To se je sustavno činilo svim mogućim sredstvima.

Citirat ću neke stavke iz spomenutog "Hrvatskog Tjednika", koje je Bruno Bušić spominjao u jednom "pamfletu" iz 1978. godine, prije mučeničke smrti:

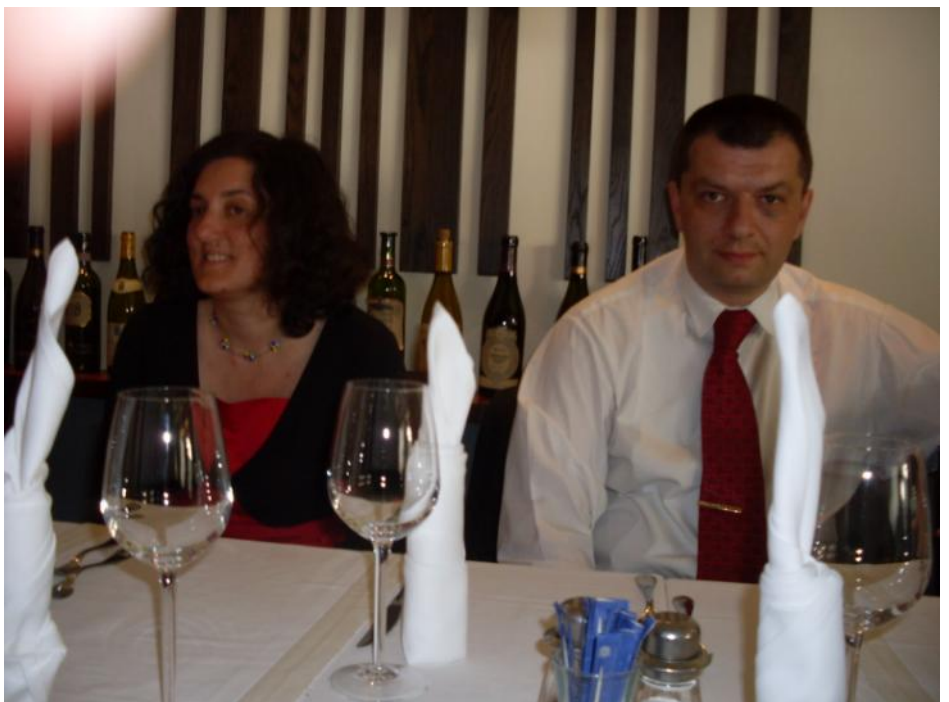
"... Fikreta Jelić-Buntić radila je na ovoj monografiji skoro punih petnaest godina, pa je stoga razumljivo da knjiga obiluje mnogim podacima, koji su i najupućenijem čitatelju, slabo ili nikako poznati..."

Autorica je olako dopustila da je zavedu "istražni i sudski materijali narodne vlasti (zna se čije, op. Otporaš) iz procesa održanih jednom broju glavnih nosilaca ustaškog režima".

Tako ona, Fikreta Jelić-Buntić, utvrđuje da su ustaše, u svojoj isključivosti i mržnji, najveću važnost polagali "na objašnjavanju opravdanosti upotrebe sile svih sredstava prinude i terora u postizanju glavnih ciljeva pokreta", te da je "parola osвете davala (je) osnovni ton i u obuci kadra i u samoj propagandi" (str. 26)

Tu svoju tvrdnju ona potkrepljuje citatima iz Ustaše, vjesnika hrvatskih revolucionaraca, u kojima se kaže:

"Revolucijom, krvlju i oružjem treba srušiti tuđinsku tiraniju i uspostaviti nezavisnu državu Hrvatsku. U tu svrhu kupe se borci u revolucionarne ustaške redove, za taj cilj opremaju se i naoružavaju ustaše. Ustaška hrvatska revolucionarna organizacija znade uzroke nesreće, nu znade i sredstva, kojima se stiče sloboda, spas i sreća hrvatskog naroda. U tom cilju, na tom putu, pregazit će sve zapreke švrstom oružanom rukom. (Ustaša, veljača 1932. godine.)

Dome, slatki dome: Zagreb, Poljanice, 15. svibnja 2009.

BAZALO (55. NASTAVAK)

Dr. Mile Budak, hrvatski književnik, političar i državnik

- La, Bog bije s tobom, moj sinko, što trokeljaš, čemu misto nije - ukori ga Matija veoma strogo.
- Kako moreš dušu grišiti i tako divaniti, kun da nisi na svoj šesti, Bog bije s tobom.

- Ne grišim se i nije blunasto, što divanim, man je tako po zakonu. Pitajte plovana, pa ćete čuti. Ja sam već pita ne ednog, neg nji deset i svaki mi je tako reka. Est una vinčana, al nije ničija žena, pa - kun da nije ništa ni bilo. Ne znam, mora li to prid papu il ne, al svedno, moralo ne moralo, ovako j', kako vam ja velim. I molim te, striče Jocene, ti si mi misto oca, pa sad i Kaji, dok se ne urazumi i ne ode, reci joj i ti, nek ne bluni kod kuća Kresojića, man nek gleda, da se uda, pa nek ide za svojom srićom, koju joj je Stvoritelj ostavije.

- Al, kako to more biti?! - pitao je Jocan.

- Ja ti ne znam, kako to more biti, al ne znam ni jer ne bi moglo tako biti?!

- Jer ne bi moglo biti?! La, šentaj te nebog, moj junače! - odgovori Jocan. - Ti znaš bolje neg ja, da j' Sveti sakramenat čvrsto prikovan na nas, kad nam ga ednom dadu. I nema skidanja. Tako ti je to i nikako drugačije.

- Ništa ja ne velju o Svetim sakramentima, neg samo divanim o ovom našem, mom i Kajinu - odgovori Ivan veoma pristojno i mirno. - Uvano j' ovaj naš Sveti sakramenat drugačiji, dok se more i skiniti, ako mi nismo nikad bili svoji. A to, lje, nismo nit ćemo biti. Ja ne znam ništa drugo o tom, a ovo j' uvano ovako, pa ti to uredi i nagovori Kaju, da ne tira benolija. Meni je nje, duše mi moje, ža, al joj ja ne mogu pomoći, kad me ne će da poslušā. Morda će poslušati vas dvoj, kad joj rečete, a morete se dogovoriti i s njezinim ćakanom i materom, pa svi to složno uredite.

- Ti bi je se tije imati?! - reče Matija. - Uprav je tebi samo do tog i ni do šta drugog.

- Nije, Tijo, što bi se ja rad sebe nje tije imati, man mi je, očiju mi moji, do nje. Kad bi i una ovako živila ka ja što živim i kad bi ovako mogla prolaziti svitom, ne bi joj bilo teško, ka ni meni, što nije. Al drugoj una, a drugo sam ja - govorio je Ivan, oborio glavu i uporno gledao preda se. - Meni nije do nje --- ni do koje druge, pa što će unda na našem ognjištu?!

- A nu! - rekoše Matija i Jocan u jedan glas i slegoše ramenima.

18.

Već nekolike godine nisu ništa čuli o Ivanu. Nestao je poslije Nikolina ukopa u groblje kao da ga je zemlja progutala. Pročulo se je veoma brzo, što učiniše Kresojići s Nikolinim mrtvim tijelom, jer je plovā nekima pripovijedio kao primjer bratske, krvne poveznosti i vršenja međusobnih dužnosti, a ti su pripovijedali dalje. Tako se je brzo o tom pripovijedalo u svakoj kući. Graničari su bili zadovoljni i ponosni, a graničarske su oblasti šutjele kao da ništa ne znadu. Njima je bilo glavno, da su hajduci pobijeni, a nije im bilo ni malo važno, gdje su pokopani: u groblju il u grabi kraj ceste!

Neki su nagađali, da se je Ivan bojao progona vojnih oblasti, jer su svi znali, da je u prvom redu njegovo djelo, što je učinjeno, pa da je s tog on najzaslužniji, al ujedno i najodgovorniji, ako tko potjera. Oprezniji su podpuno zabacivali taku mogućnost, tvrdeći, da se Ivan ne boji nikog na zemlji, pa da niti ne bježi ni pred kim. On uobće ne zna, što znači strah i ta je njegova odlika poznata i u bližoj i daljoj okolini njegova zavičaja. Prema tome se nije moglo ozbiljno pomišljati, da bi se on skrivao il da bi bio pobjegao izvan vojne granice iz straha pred posljedicma svog čina s Nikolom.

BOŽJI PUSTOLOV (22. nastavak)

Daleki putevi Franje iz Ksavera

Josip Badalić D.I. – Zagreb, Voćarska 106

Portugalski trgovci srdačno ga dočekaše, ali pi-sama ne donesoše. No dočuje da se tamošnji toni — gospodar onog kraja, silno obradovao dolasku južnih barbara zbog oružja, mirodija i sukna, te je spreman da im dade sve što traže. Franji se učini da mu se otvaraju vrata pravog Japana. jer to je pola puta do cara u Miako, i mogućnost djelovanja, dok su im u Kagošimi sputane ruke. Za mjesec dana eto ga natrag u Kagošimu, i usudio se dapače zamoliti nesklonoga daimija za lađu da ih preveze u Hirado. Da se riješi izvora neugodnih razočaranja i zapleta, odmah mu daje najgoru džunku, "naviculam perexiguam", a u koju se je moralo ukrcati desetak ljudi, prtljaga, da Silvini dahovi za cara. Brigu za kršćane ostavlja Anjiri koji ih je ionako većinu obratio. "S mnogo suza gledali su nas kad smo se od njih odijelili", piše Franjo. A sigurno ih je bilo i u njegovim očima jer mu je srce govorilo da više nikad neće vidjeti prvijenaca japanske Crkve.

U srcu Japana

Kad su portugalski trgovci iz luke u Hiraidu ugledali Franjinu džunku, izvjesu zastave i gromko pucaju, od radosti i da podignu ugled Franji. Dva mjeseca proboravi on u gradu i prima oko 200 Japanaca u Crkvu, ponajviše zaslugom brata Fernandeza koji je vrlo mlad i stoga lakše uči jezik. Franjo nije imao ni polovine njegova znanja jezika; ipak, propovijedao je i on na ulicama ono što je imao napisano japanskim jezikom i latinskim slovima. Da Franjo propovijeda jedino pravoga Boga, svak je osjetio tko ga je vidio i čuo. osim ako se upravo opirao milosti. Najprije pokrsti gostoprimeca Kimuru, čiji će unuk Leonardo postati isusovački brat, mučenik i blaženik.

No Franjo misli da će najprije uspjeti ako-pođe caru u Miako, donošnji grad Kjoto. Povjeri vjernike o. Kuzmi Torrezu, a sam se dade na 900 kilometara dugo i najstrašnije putovanje što ga je doživio, a ide među najsmjelije pothvate što

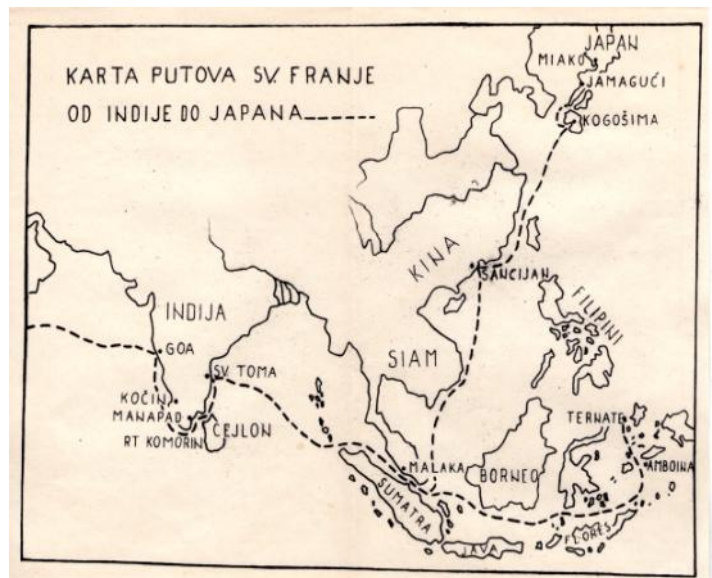
ih je čovjek uopće poduzeo. Pratio ga vjerni brat Fernandez i mladi Bernard. Svuda su vrebali gusari — te Franjo nije ponio darova ni potrepštine za svetu misu, ali životopisac posebno spominje: "Ponio je istrošen brevijar i malenu antologiju Marka Marulića koju je uvelike cijenio." Zimu naziva i sam Franjo "krutom", inače takve stvari i ne spominje. Kad bi prokisli, prozebli i gladni stigli do svratišta, nisu dobili nikakve prave okrepe. Noge su im natjecale. Po ulicama djeca im se jadmima i otrcanima rugala i bacala na njih kamenje. Na putu se o. Franjo mrtvio i ponizivao u svemu. Neprestano je molio, ni očiju ne bi dizao da pogleda naokolo. Umoran od puta jeo bi nešto malo s toliko čednosti i počitanja kao da je rob. U izvještaju brata Fernandeza stoji i ovo:

"To su bili počeci i temelji što ih je o. magister Franjo stavljao u Japanu, da ovim trpljenjima bude na izgled svojim sinovima i svoj subraći u Kristu koji dođu iza njega radi istih poslova."

Pripovijedali su kasnije neki Japanci u Malaci kako su se bonci sablaznili kad bi vidjeli da Franjo ili njegovi jedu meso ili ribu.

"I radi toga", kasnije piše braći u Rim, "odlučismo da ćemo radije držati besprekidnu dijetu nego bilo koga sablazniti."

No katkad bi uzeo ipak nešto ribe da ga ne smatraju budistom. Svakako, prilagodio se u svemu i htio postati svima sve.

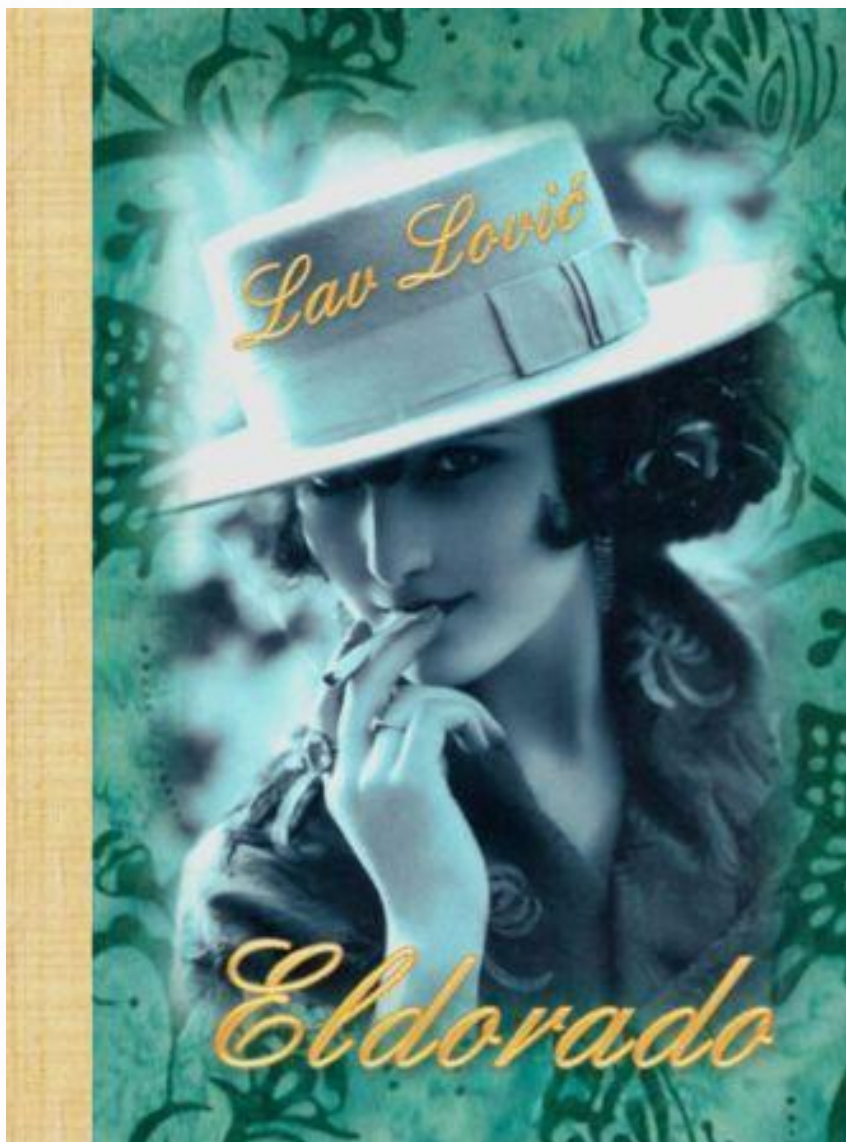

Hrvatska knjižara

internetska knjižara i antikvarijat
www.knjizara.hrvatskauljudba.hr
hrvatska.knjizara@gmail.com

Vam predstavlja novo izdanje knjige:

Lav Lović: Eldorado

Hrvatski
uljudbeni
pokret

**Udruga za zaštitu
prava građana**

Pete poljanice 7
10000 Zagreb
Hrvatska
tel: +385 1 29-23-756
fax: +385 1 29-23-757

hrvatska.uljudba@gmail.com
www.hrvatskauljudba.hr
www.svakovamdobro.hr
www.pravednostiljubav.hr
www.borovnicaunas.hr
www.redangus.hr
www.blackdragon.hr
www.laudonovgaj.hr
www.ne-kor.hr

Glasnik
Hrvatskog uljudbenog pokreta
Izlazi subotom

Nakladnik:
"OGNJIŠTE" Nakladna
zadruga

Uredništvo:
dr. sc. Tomislav Dragun
glavni urednik
091/33-88-431

Hrvoje Mirković
grafički urednik
091/33-88-432

Lovorka Dragun Mirković, dipl. oec.
za izdavača
091/33-88-433

Prilože slati na adresu:
Zagreb, Pete poljanice 7
hrvatska.uljudba@gmail.com
Idejno rješenje:
© Hrvoje Mirković